ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β΄. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ρ. Λ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὄττο Σόλτσερς: Ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς (Μετάφρασις Στάκη Τζηρίτη).

Νέρας Σάλβη : Τσιγγάνα

Κώστα Χριστοδούλου : Ἀπ' τὴ ζωὴ στὸ θάνατο (Μετάφρασις.)

Guy Chantepleure Ὁ θησαυρὸς τῆς γῆς (Μετάφρασις Μπεμπούλας Μαρούλη).

Ριρῆ Κωστοπούλου : Οἱ νέοι.

Giovanni Verga : Τὸ Κυνῆγι τοῦ Λύκου (Μετάφρασις Μιχ. Σ. Χ. Κόκκαλη).

Ντόλη Νίκβα : Ματωμένα Γαρούφαλλα.

Ποιήματα τῶν κ. κ. Σ. Σκίπη, Ἀγ. Μάρθα, Ρ. Κωστοπούλου καὶ Κλ. Τριανταφύλλου κλπ.

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. Θ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1925

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συστήματος) THOMSON-HOUSTON

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθύνων Σύμβουλος: Γ. ΠΩΛΟΓΕΩΡΓΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ . . . . . ΔΡ. 9.375.000

ΑΞΙΑ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΤΑΘΜΩΝ καὶ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ . . . . « 25.000.000

ΣΤΑΘΜΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΕΝΡΙΚΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ, *ἰσχύος 13,000 χιλιοβὰτ μετὰ 47 ὑποσταθμῶν συνεχοῦς καὶ ἐναλλασσομένου ρεύματος ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΦΑΛΗΡΩ, ΚΗΦΙΣΣΙΑ* κλπ. *πρὸς φωτισμὸν καὶ βιομηχανικὴν κίνησιν, ὡς καὶ ἔλξιν Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν —Πειραιῶς καὶ Τροχιοδρόμω Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ περιχώρων. Ἠλεκτρικοὶ φωτισμοὶ ΚΑΛΑΜΩΝ, ΑΡΟΣΤΟΛΙΟΥ καὶ ΧΑΛΚΙΔΟΣ, ΑΕΡΙΟΦΩΣ ΠΑΤΡΩΝ, ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΙ ΠΑΤΡΩΝ.*

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΝ Ν. ΦΑΛΗΡΩ *Κατασκευὴ καὶ ἐπισκευὴ μηχανημάτων παντὸς εἴδους καὶ ἰδίως ἠλεκτρικῶν. Κατασκευὴ δυναμομηχανῶν συνεχοῦς καὶ ἐναλλασσομένου ρεύματος. Ἐπισκευὴ αὐτοκινήτων, ἠλεκτραμαξῶν κλπ.*

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ *Ἡ Ἑταιρία ἀναλαμβάνει καὶ ἐκτελεῖ ἐγκαταστάσεις φωτισμοῦ εἰς οἰκίας, καταστήματα κλπ. ὡς καὶ ἠλεκτρικῶν κινητηρίων μηχανημάτων. Πλήρεις ἐγκαταστάσεις εἰς πόλεις πρὸς φωτισμὸν καὶ κίνησιν. Ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ὡς καὶ μεταφορὰς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.*

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΙ ΕΛΛ. ΗΛΕΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ *Σιδηρόδρομοι Ἀττικῆς (διὰ συνόλου μετοχῶν). Ἀνθρακωρυχεῖα Κύμης.*

ΜΕΤΟΧΗ ΕΛΛ. ΗΛΕΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ *Εἰς Ἑταιρίαν Ἐκμεταλλεύσεως Ἑλλ. Ἀνθρακωρυχείων διὰ 10380 μετοχῶν. Εἰς Ἑλλ. Ἑταιρίαν Τροχιοδρόμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων διὰ 5200 μετοχῶν.*

ΟΜΟΛΟΓΙΟΥΧΟΣ Γεν. Ἑτ. Τροχιοδρ. *Ἀθηνῶν, Πειραιῶς διὰ 3134 Ὁμολογιῶν καὶ 4975 Προνομιούχων.*

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΑΡΙΝΩΝ ΜΟΝΤΕΛΛΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ—ΜΑΝΤΟΥΚΑ

38 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

θὰ θεραπεύσῃ ριζικῶς καὶ μὲ ἐγγύησιν θεραπείας ἀσφαλοῦς καὶ ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν ἀνωδύνως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὅλως νέων μεθόδων τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.

Ο κ. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

Χειροῦργος ὀδοντοϊατρὸς τῆς Σχολῆς τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ἐπὶ ΤΕΤΡΑΕΤΙΑΝ εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ καὶ ἐξασκηθεὶς εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ

LARIBOISIERE & ST. ANTOINE

Δέχεται ὁδὸς Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 55 (Πάτωμα 2ον)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	ΟΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΔΡ. 20.000.000	ΔΡΑΧΜΑΙ
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ	
175.000.000	2.400.000.000

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ἱπποκράτους 83 — ΕΤΟΣ Β'. — ΦΥΛΛΟ 7 — Ἀριθ. Τηλεφ. 4—24

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΤΟ ΣΟΛΤΣΕΗΡΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ...

Εἶχα λάβει ἀπὸ τὸν διευθυντὴν ὡρισμένας ὁδηγίας, μοῦ εἶπε νὰ εἰσέλθω μόνος διὰ νὰ μὴ τὸν δῆ αὐτὸν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολάς του, μόλις ἀπεμακρύνθη αὐτὸς ἐκτύπησα τὸ ὑπ' ἀρ. 48 δωμάτιον.

Τὴν φυσιογνωμίαν του τὴν ἤξευρα καλὰ, ἀπὸ τότε ποὺ σπουδαστὴς ἐγὼ στὸ Καρτιὲ Λατὲν μὲ τὶς πτωχὲς «σωπὲξντὲ-γκαλὲτ», γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὸ τὸν ὅρο παρὰ τὴν λέξιν «παξιμαντὸ», περνῶντας τὴν ὥρα μου στὰ ντάνσιγκ τῆς ρὺ ντὲ ζὲ-ὸλ τὸν ἔβλεπα ποῦ καὶ ποῦ καὶ μετὰ στὸ πολυσύχναστο περίπατο τῆς Κυριακῆς στὸ Πράτερ τῆς Βιέννης μας, τὸν ξαναβρίσκω δὲ σήμερα ἀρκετὰ καταβεβλημένο στὸ ἐρημητήριό του, ἀλλὰ παρ' ὅλες τὶς κακουχίες τὸ βλέμμα του ἦταν ἀκόμη ζωηρὸ σὰν τότε πρὸ δεκαπενταετίας στὸ Παρίσι. Φοροῦσε ἕνα λινὸ παντελόνι μὲ παντόφλες καὶ τὴν πυτζάμα του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καρφώσει μαζὺ μὲ τοὺς ἀνωτέρους ταξιάρχας καὶ τὴν ταινίαν τοῦ μεγαλοσταύρου μὲ τὰ διάσημα τῶν οἰκοσήμων τῶν Ἀψβούργων.

— Ἐξοχώτατε, εἶπον ὑποκλιθείς, ἐπιτρέψατε εἰς τὸν συντάκτην τοῦ «Βιενναίου Ἐλευθέρου Τύπου», νὰ ζητήσῃ μίαν συνέντευξίν σας....

— Ὡς εὖ παρέστη ὁ φίλος κύριος, μοῦ εἶπε. καὶ μ' ἔδειξε μία καρέκλα γιὰ νὰ καθήσω. Τὄνομά σας δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ τὴν φυσιογνωμίαν σας τὴν ἀναγνωρίζω.... ἀλήθεια γιὰ θυμηθῆτε ἐκείνη τὴν ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ... αἱ ἱπποδρομία τοῦ Λονσὰν, οἱ κοῦρσες τοῦ Τριανὸν, αἱ ἁμαξοδρομίαι τῶν Βερσαλλιῶν, ἀλήθεια πρὶν τοῦ πολέμου ἡ Γαλλία ἦτο πολὺ περιποιητικὴ σὲ μᾶς τοὺς Αὐστριακοὺς, ἐγὼ ἂν καὶ ταξείδευα πάντοτε ἰνκόγκνιτο, ἐν τούτοις ὅλοι ἀνεγνώριζαν τὸν Βαρῶνον Φὸν Γκλάντερμαν, μετὰ ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ἐκάλεσε καὶ μὲ ἐδιώρισε ὡς ὑπασπιστὴν τῆς Α. Μ. τῆς Αὐτοκρατείρας, ἡ Α. Μ. ἡ Ζίτα μὲ ἠγάπα ὑπερβολικά....

— Ἐπιτρέψατε ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπον....

— Ἐλευθέρως...

— Θέλω νὰ πάρω μιὰ φωτογραφία σας, τὸ κοντὰκ μου δὲν θὰ σᾶς κουράσῃ διόλου γιὰ ἕνα λεπτό... ἆ ἔτσι ὡραῖα... ἕτοιμος ; προσοχή !... εὐχαριστῶ αὐτὸ ἦτο... καὶ τώρα ἡ ἐφημερίς μου ἐπιθυμεῖ δι' ἐμοῦ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἱστορίαν σας.., θὰ εἶναι μία πρώτης τάξεως ἐπιτυχία γιὰ τὸ φύλλο μας νὰ δημοσιεύσῃ μερικὰ ἀνέκδοτα γιὰ τὴν ζωήν σας καὶ ἰδίως ἐξοχώτατε τὴν ἱστορίαν τῆς καταδίκης σας εἰς θάνατον διὰ τὴν ὁποίαν μύρια ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσει. Δι' αὐτὸ ἐπιθυμῶ ἀπὸ τὸ στόμα σας ν' ἀκούσω τὴν ἱστορία αὐτή.

»Ἤλθατε, μοῦ εἶπε. ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς γιὰ νὰ μάθετε τὴν ζωήν τους,..ἤλθατε στὸ ἐρημητήριον τῶν μελλοθανάτων χιὰ νὰ ἀκούσετε πῶς λένε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ στόμα τους τὴν ἀλήθεια, ὥστε λοιπὸν τὰ χαρτιὰ αὐτὰ τῶν εἰσαγγελέων, τῶν ἐνόρκων τοῦ προέδρου τῶν δικαστηρίων εἶναι ψέμματα καὶ ζητεῖτε ἀπὸ τὸν κατάδικο τὴν ἀλήθεια;

Τί νὰ σᾶς πῶ, αἱ ἡμέραι παρέρχονται καὶ κάθε πρωΐ ποῦ ἐρωτῶ τὸν δεσμοφύλακα τοῦ φρουρίου πότε θὰ τουφεκισθῶ μοῦ ἀπαντᾷ στερεοτύπως.

—Ἐξοχώτατε δὲν ὡρίσθη ἡ ἡμέρα ἀκόμη....

Ἀλλὰ τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἐσᾶς ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου; σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἱστορία μου.., ἔ ! ἰδού την λοιπόν... ἀκούσατέ την, μεταδώσατέ την καὶ διακηρύξατε εἰς τὸν κόσμον ὅτι πρὶν ἐξαρθεῖ εἰς τὸ ὕψος του θὰ περιπίπτει αἰωνίως εἰς σφάλματα καὶ εἰς πλάνας...

«Κύριέ μου, ὅταν πρὸ δεκαπενταετίας ἐδιωρίσθην καὶ ἀνεχώρησα διὰ τὴν νέαν μου θέσιν ὡς α' γραμματεὺς τῆς ἐν Παρισίοις Αὐστριακῆς πρεσβείας ἤμην μνηστευμένος μὲ τὴν Γκάμπη βαρόνην τοῦ Φὸν Ἀϊσμπέργκεν, ἡ εὐμορφιά της σᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ γι' αὐτὸ κρίνω περιττὸν νὰ προσθέσω ἄλλο τι, ξεύρετε ὅτι ἡ κάμπη ὑπῆρξεν ἡ καταστροφή μου, οὐδέποτε γυναῖκα ἐμίσησε τόσον ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἐλάτρευε, ἐκεῖνον ὅστις ἐπόλησε τὰ πάντα διὰ νὰ τῆς στολίσῃ τοὺς λευκοὺς ὤμους της μὲ τὰ πλέον βαρύτιμα μαργαριτάρια, γιὰ νὰ τῆς γεμίσῃ τὰ λεπτὰ δάκτυλά της μὲ τὰ ἀκριβώτερα πριλάντια... Καὶ ὅμως μίαν ἡμέραν τὴν ἔχασα ἀπαχθεῖσα ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸ ἀκόλουθο τῆς πρεσβείας, ὅστις μετὰ δίμηνον ἠὐτοκτόνει ὡς καταχραστής. Ἦτο τὸ δεύτερόν της θῦμα ἔπειτα ἀπὸ ἐμέ. Κατόπιν ἐτύλιξε στὰ δύκτια της τὸν μετέπειτα ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτο-

κράτωρ ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ εἰς ὑπερωρίαν ἀφοῦ τοῦ διέλυσε τὴν οἰκογένειαν καὶ ἠνάγκασε τὴν κόρη του νὰ ἐργάζεται εἰς ἕνα δημόσιον γραφεῖον διὰ νὰ ζήσῃ. Ἔ φίλε μου ἔκτοτε τὰ θύματά της ἠριθμοῦντο σωρηδόν· ἦτο ἡ μοιραία γυναῖκα ἡ ὁποία ἠρέσκετο νὰ σκορπᾷ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν ἐκεῖ ὅπου ἐμφώλευε ἡ εὐτυχία.

Πέρασαν ἔκτοτε ἑπτὰ ἔτη καὶ ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, ἕνα βράδυ ἀπαίσιο ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἡ φύσις καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ οὐρανοῦ συνομωτοῦν νὰ καταστρέψουν τὸ σύμπαν, ὁ θυρωρός μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι μία κυρία ζητεῖ ἐπειγόντως νὰ τὴν παρουσιάσουν ἐνώπιόν μου. Ἤμουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας καὶ διάβαζα μέσα στὸ ὑπασπιστήριον καθισμένος κοντὰ στὴ θερμάστρα. Ἦταν ἡ ὥρα 11 ἀκριβῶς. Ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχε ἀποσυρθεῖ ἐνωρὶς λόγῳ τοῦ καιροῦ εἰς τὰ διαμερίσματά της, ἐνῷ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε σύσκεψιν μὲ τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον εἰς τὴν Μεγάλην αἴθουσαν τῶν πανοπλιῶν. Δὲν ἤξευρα ποία κυρία μποροῦσε νὰ ἦτο αὐτὴ ποὺ μὲ ἐζήτει εἰς τοιαύτην ὥραν... (Ἐδιάβαζα ἐκεῖνο τὸ βράδυ «τοὺς δώδεκα κτύπους τοῦ ὡρολογίου» ἀπὸ τῆς ἱστουὰρ ἐξτραοντινὲρ τοῦ Ἔγδραρ Πόε καὶ δὲν ξεύρω πῶς τὸ μυαλό μου ταραγμένο ἀπὸ τὴς παράξενες αὐτὲς ἱστορίες μετεπήδησε εἰς τὸν γνωστὸν θοῦλον τῶν Ἀνακτόρων εἰς τὴν περίφημον «Λευκὴν Κυρίαν» τῶν Ἀνακτόρων τῶν Ἀψβούργων... Κάτι κακὸ προησθάνθην καὶ τὸ φοβισμένο βλέμμα τοῦ θαλαμηπόλου μ' ἔκανε νὰ μαντεύω κακά...

— Εἰπέτε, εἶπα, νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας... καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ τὸ ὄνομα...

Σὲ λίγο ἦλθε ὁ συνταγματάρχης Γλῶντερς ὅστις μοῦ ἀνέφερε ὅτι ἡ κυρία ὀνομάζεται Βαρώνη Γκάμπη Φὸν Ἀϊσπέργκεν...

Ἡ Γκάμπη, εἶπα, ἔπειτα ἀπὸ 7 ἔτη τί μὲ θέλει τέτοια ὥρα; ἔτρεξα πρὸς αὐτήν... ναὶ ἦτο πάντα ὡραία καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μοῦ ἐφάνη πλέον γλυκειὰ παρὰ ποτέ!...

— Γκάμπη, τῆς εἶπα...

— Ἐξοχώτατε.... Βαρῶνε.... Στρατηγὲ Φὸν Γκλάντερμαν ἂν λίγο μ' ἀγαπᾶς... ἂν ποτέ σου μ' ἀγαποῦσες δῶσε μου.... ἐκεῖνα τὰ κατάμαυρα μάτια διὰ τὰ βλέμματα τῶν ὁποίων εἶχα πωλήσῃ ὅλη τὴν πατρική μου περιουσία κάποτε μὲ ἠτένιζον μὲ τόσην τρυφερότητα μὲ τόσα δάκρυα.

— Λέγε Γκάμπη τῆς εἶπα συγκεκινημένος...:

— Σῶσε με βαρῶνε.... συζοῦσα μὲ τὸν Κραμμερμάους τὸν πρόεδρο τοῦ Χρηματιστηρίου... δὲν ξέρω πῶς.... ἐκπυρσοκρότησε τὸ πιστόλι καὶ ἐσκοτώθη....

— Γκάμπη τὸν ἐσκότωσες.... ἔ; ἔσω εἰλικρινής....

— Ἔστω ναί! ἀλλὰ σῶσε με.... ἔφυγα χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν... αὔριο θὰ μὲ συλλάβουν πρέπει νὰ πῶ τὸ ἄλλοθι.... σῶσε με πὲς ὅτι ἤμουν κοντά σου.... ὑποστήριξέ με....

— Θὰ προσπαθήσω Γκάμπη, ἀλλὰ μὴ κλαῖς... σήκω ἐπάνω, ἰδοὺ... θὰ περάσῃ τώρα τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο, εἶχαν σύσκεψιν καὶ τελείωσε. Δὲν προφθασα νὰ τελειώσω καὶ ἡ μεγάλη θύρα τῆς Αἰθούσης τῶν πανοπλιῶν ἠνοίχθη καὶ ἐξῆλθε πρῶτος ὁ Αὐτοκράτωρ συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του....

— Α! εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ἤρεσαν πάντα τὰ ὤμορφα μάτια καὶ δὲν τὰ ἄφησε νὰ διέλθουν ἀπαρατήρητα... ὑπεκλίθη πρῶτος... ἦτο ἔνδειξις ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν παρουσιάσω.

— Μεγαλειότατε ἐπιτρέψατέ μου... ἡ Βαρώνη Γκάμπη Φὸν Ἀϊσπέργκεν....

— Βλέπω βαρώνη ὅτι ὁ βαρῶνος εἶχε ἀπόψε ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ τοῦ κρατήσετε σεῖς συντροφιά....

Τὰ πλάνα ἐκεῖνα μάτια ἔλαμψαν καὶ ἕνα σατανικὸ μειδίαμα ἐκάλυψε ὅλο τὸ ὤμορφο ἐκεῖνο προσωπάκι.

— Ναὶ Μεγαλειότατε ἤμουν ἐδῶ πρὸ τριῶν ὡρῶν.....!

— Ἔ! τότε θὰ πάρετε μαζύ μας ἕνα παγωτὸ καὶ ἕνα ποτήρι σαμπάνια...

— Εἶσθε τόσον καλός...ἀλλὰ ἔξω χιονίζει καὶ ἕνα παγωτό....

— Τὰ ἀνάκτορά μου εὐγενεστάτη ἂν δὲν ἔχουν πάντα θέρος ἔχουν πάντα ἔαρ....

Περάσαμε ὅλοι εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Θρόνου, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον συμμετέσχε σύσωμον εἰς τὴν πρόχειρον αὐτὴν δεξίωσιν.... εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνέλαβε τὰ σκῆπτρα.

— Βαρώνη νὰ σᾶς παρουσιάσω τοὺς ὑπουργούς μου, ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν, Ἐσωτερικῶν, Ἐργασίας, ὁ τῆς Ἀστυνομίας, Παιδείας, Δημοσίων Ἔργων καὶ μὲ τὴν αὐτὴν διάθεσιν καὶ ὄρεξιν παρουσίασε καὶ τοὺς 18 ὑπουργούς του.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἐγερθεὶς πρῶτος.

Ὁ Βαρῶνος Φὸν Γκλάντερμαν μπορεῖ νὰ σᾶς συνοδεύσῃ εἰς τὸ σπήτι σας μὲ τὸ αὐτοκίνητό του... κυρία μου τὰ σέβη μου.

Ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τὴν ἀκολουθήσαμε.

Οἱ ὑπουργοὶ τὴν ἐκαλυνήκτισαν διὰ χειροφιλήματος καὶ ὅταν ἔφθασε ἡ σειρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ εἶπε.

— Ἐξοχώτατε μίαν μικρὰν παράκλησι δι' ἕνα ἀνεψιὸν τὸν ὁποῖον ἔχω εἰς τὸ ὑπουργεῖον σας. Εἶναι λοχαγὸς τῆς Μυστικῆς Ἀσφαλείας.... ἀλλὰ θὰ εἶναι μεγάλη μου τιμὴ ἂν ὁ ἐξοχώτατος εὐαρεστηθῇ καὶ ἔλθει μαζί μας ὡς τὸ σπήτι ἐτὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ πιοῦμε καὶ ἕνα μπουκαλάκι Ηορτὸ καὶ νὰ μιλήσωμε καὶ διὰ τὸν ἀνεψιόν μου.... Καὶ τὰ μάτια ἐκεῖνα ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ ὑπουργοῦ μὲ ὅλη τὴ θαυματουργὸ λάμψι τους καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ὑπουργὸς ὑπήκουσε.

— Μεγάλη μου τιμή!

Ἐσκέφθη ἕνα σατανικὸ σχέδιο καὶ τὸ ἐπέτυχε! Εἶχε τὸν ὑπασπιστὴν τῆς Αὐτοκρατείρας καὶ τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας μάρτυρας ὅταν εἰσῆλθε στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της καὶ εὗρε τὸν πρόεδρον τοῦ Χρηματιστηρίου δολοφονημένον νὰ κρατῇ τὸ πιστόλι στὸ χέρι του... ἐλιποθύμισε.... καὶ ὁρκίζομαι ὅτι τελειωτέραν λιπροθυμίαν δὲν εἶχον δεῖ ποτέ μου.... Ἤμουν τόσο ταραγμένος... ἐμάντευσα τὸ τέχνασμα....Ὄχι δὲν ἦτο ἡ ἀγάπη της ποὺ τὴν ἔφερε κοντά μου τέτοια ὥρα, τέτοιο βράδυ... ἦτο τὸ σχέδιόν της... ναὶ σχέδιον σατανικὸν... σχέδιον ἄξιον μιᾶς τέτοιας γυναίκας... Ἤθελα νὰ φωνάξω... ἤθελα νὰ διαλαλήσω σ' ὅλον τὸν κόσμο ὅτι ἦτο δολοφόνος.... ἀλλὰ τί θὰ ἐκέρδιζα; Εἶχα πεῖ ψέμματα ἐν ὀπίσω ὁλοκλήρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος ὅτι ἦτο τρεῖς ὧρες μαζί μου...

Ὁ ὑπουργὸς τὴν συνελυπήθη καὶ ὅταν τῆς ἔδωκα ἐγὼ τὸ χέρι ἐψιθύρισε ἕνα, εὐχαριστῶ!

Τὸ πρᾶγμα ἐξεχάσθη ὅπως ἐλησμονήθη καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ὁ δυστυχὴς χρηματιστὴς ηὐτοκτόνησε, ἐνῷ ἀργότερα ἐμάθαινα ἀπὸ στενὸν φίλον μου ὅτι ἡ Γκάμπη ἐσκότωσε τὸν Κραμμερμάους κατὰ σύστασιν ἑνὸς τράστ χρηματιστῶν οἱ ὁποῖοι ἤθελον τὴν ἑπομένην νὰ ρίξουν τὰς μετοχὰς τῶν Σιδηροδρόμων τῆς Κολωνίας καὶ ἐφοβοῦντο τὸν Κραμμερμάους, διότι ἦτο εἷς τῶν κυριωτέρων μετόχων καὶ θὰ ἀνέκοπτε τὴν πτῶσιν ἀγοράζων αὐτὸς διὰ λογαριασμόν του. Τὸν εἶχε σκοτώσει διὰ 700 χιλιάδας μάρκα. Δὲν μοῦ ἔκαμε κάμμίαν ἐντύπωσιν διότι ἤξευρα ὅτι ὅλα ἦτο ἱκανή, καὶ ὅμως τὸ τελευταῖο της αὐτὸ ἀτοῦ μ' εἶχε ταράξει πολὺ διότι ἤμουν αὐτόπτης μάρτυς πλέον τῆς αἰσχρότητός της...,κι' ὅμως τὴν ἀγαποῦσα!....

Ἡ παρηγοριά μου ἦτο ὅταν ἦλθαν μετὰ τρία ἔτη καὶ ἐγκατεστάθησαν στὴν Βιέννη ἡ μητέρα μου μὲ τὴν ἀδελφή μου τὴν Λέλα. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐζήτησε τὴν ἀδελφή μου διὰ δεσποινίδα ἐπὶ τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἠγάπησε τόσον ὥστε μετὰ ἓν ἔτος ἀνέλαβε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μ' ἕνα ἀντισυνταγματάρχη τῶν Οὐσσάρων. Ὁ Γουσταῦος Χάγερ ἦτο ἡλικίας 40 ἐτῶν ἡ ἀδελφή μου ἦτο μόλις 24, ἀλλὰ ἡ ροδαλὴ καὶ νεανικὴ ὄψις τοῦ Γουσταύου τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται μόλις τριακονταετής. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς μνηστείας των ἡ Αὐτοκράτειρα ἐπῆρε εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν της τὸν Γουσταῦον καὶ ἔτσι ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά μας εἶχε γίνει πλέον τῶν Ἀνακτόρων. Ἡ Μητέρα μου εἶχε ἀναλάβει καὶ αὐτὴ θέσιν εἰς τὰς Βαρωνίδας τῆς τιμῆς, ὁπότε μίαν ἡμέραν ὁ Αὐτοκράτωρ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὑπέγραψε διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου ἀπονέμει τὸν τίτλον τῆς κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν εἰς τὴν Βαρώνην Γκάμπη Φὸν Ἀϊνσπέργ..,μ' ἐκτύπησε τὸν ὦμον καὶ μοῦ εἶπε φιλικώτατα.

— Καὶ τώρα στρατηγέ μου εἶσαι σὰ Ἀνάκτορά μου σὰν στὸ σπίτι σου δὲν σοῦ λείπει τίποτα...

Δὲν ἐκρατήθην...

— Τὴν Ἀϊνσπέργ Μεγαλειότατε τὴν φέρετε ἐδῶ;

— Νομίζω Βαρῶνε ὅτι πρῶτος σεῖς κάποτε τὴν φέρατε ὡς ἐδῶ διὰ νὰ σᾶς κρατήσῃ συντροφιὰ κάποιο βροχερὸ βραδάκι...

Τί μποροῦσα νὰ πῶ;

Κάτι κακὸ προεμάντευα... κάποιο σκοπὸ ἐσκέφθην ἔχει αὐτὴ γιὰ νὰ ζητήσῃ νὰ ὑπεισέλθῃ ὡς ἐδῶ... καὶ τότε ἐσκέφθην ὅτι εἴμεθα εἰς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν συνθηκῶν συμμαχίας καὶ ἐμπορίας μὲ τὴν Γερμανίαν καὶ Τουρκίαν... ἄ! τὴν κατάσκοπον εἶπα... Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἂς τὴν βοηθήσῃ τὸ διπλωματικὸ σῶμα, δὲν θὰ τὴν βοηθήσω ἐγὼ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεσκεπάσω... γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν στείλω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια στὴν ἀγχόνη!

Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ποὺ τὴν συνήντησα στὴν Αἴθουσα τῶν τελετῶν ὡς κυρίαν ἐπὶ τῶν τιμῶν τὴν πλησίασα.

— Γιατὶ Γκάμπη ἐπεδίωξες αὐτὴ τὴ θέσι... τί μηχανεύεσαι;

— Σὲ μισῶ μοῦ ἀπήντησεν... ἦταν ἡ μόνη της λέξις...

Μετὰ ἕνα μῆνα ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Δρέσδην ὅπου εἶχα μεταβεῖ μὲ τὴν Αὐτοκράτειραν συνήντησα τὴν ἀδελφήν μου ἀγνώριστη... ἐτρόμαξα.

— Τί ἔχεις Λέλα μου;

—Ὦ! ὠνειρεύθην μιὰ εὐτυχίαν σὰν κορίτσι καὶ εἶδα τὴν κόλασι....

— Τί συμβαίνει;

—Ὁ Γουσταῦος εἶναι ξετρελλαμένος μὲ τὴν Βαρώνην Ἀϊνσπέργκ....

Ἔξω φρενῶν ἔτρεξα στὸ γραφεῖόν του· ἦτο πλησίον τῶν ἰδιαιτέρων γραφείων τοῦ Αὐτοκράτορος, χωρὶς νὰ κτυπήσω μπῆκα μέσα καὶ εἶδα τὴν Γκάμπη στὰς ἀγκάλας τοῦ Γουσταύου.... Δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα.... τράβηξα τὸ πιστόλι μου καὶ τοὺς ξάπλωσα καὶ τοὺς δυὸ νεκρούς... Ἀπὸ κείνην τὴν ἡμέραν ἡ Βιέννη ἀνέπνεε... ἀλλ' ἐγὼ κατεδικάσθην εἰς θάνατον διότι ἔσωσα τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἕνα τέρας...Καὶ ὅμως ἐθεωρήθη ὅτι τὴν ἐσκότωσα διὰ λόγους ζηλοτυπίας καὶ μὲ κατεδίκασαν.....

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου κύριε...

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἐξοχώτατε.., ἡ ἐφημερίς μου θὰ τὰ ἀναφέρει καὶ ἴσως πετύχωμεν τὴν χάριν... Καληνύκτα σας ἐξοχώτατε...

*
* *

Ὅταν ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱστορία ἑνὸς Κατα/δίκου» ὁλόκληρος ἡ Βιέννη προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ κανὲν ἐπεισόδιον ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τῶν χρόνων τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τίποτε... Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν πηγαινοήρχοντο καθημερινῶς ἐκ διαφόρων πολιτικῶν καὶ ἱστοριοδιφῶν ζητούντων νὰ μάθουν τὰ ἀληθινὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας καὶ ὅταν πλέον μὲ ἐστενοχώρησαν ὑπερβολικὰ γιὰ τὸ μυστικό μου ἕνα βράδυ εἰς μίαν συγκέντρωσιν λογίων καὶ ἐπιστημόνων ἠναγκάσθην νὰ ἀποκαλύψω τὸ μεγάλο μυστικό μου.

«Κυρίες μου καὶ κύριοι, εἶπον, δημοσιογραφῶ ἐπὶ δεκαετίαν· ἡ εἰδικότης μου εἶναι τὸ διήγημα, λοιπὸν κάθε πόρος θέματος πρὸς συγγραφὴν ἐξηντλήθη δὲν ἤξευρα τί νὰ γράψω διὰ νὰ ἱκανοποιήσω πρῶτα τὴν τσέπη μου καὶ ἔπειτα τὸ κοινόν..... Ἐσκέφθην τοὺς τρελλούς.... Ἐζήτησα ἀπὸ τοὺς ζῶντας αὐτοὺς νεκροὺς ὕλην συγγραφῆς, ἐπεσκέφθην φρενολογικὴν κλινικὴν φίλου μου ἰατροῦ καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ὑποδείξῃ ἕνα τρελλὸν ἀπ' ἐκείνους ποὺ ξέρουν καὶ διηγοῦνται τὴν ζωήν τους. Ὁ Φίλιπς Κλάντερμαν τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖσθε ὅλοι ὡς διεμηνέα τῶν ξένων περιηγητῶν εὑρίσκεται τρελλὸς στὴν κλινικὴ καὶ αὐτοσυνιστᾶται ὡς Βαρῶνος Σκρατηγὸς Φὸν Γκλάντερμαν τέως ὑπασπιστὴς τοῦ τέως Αὐτοκράτορος καὶ ὅτι καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐνεκλείσθη στὰς Φυλακάς».

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου κύριοί μου!

Διὰ νὰ συγγράψῃ κανεὶς μιὰ τέτοια ἱστορία δὲν φθάνει νὰ εἶναι συγγραφεὺς πρέπει νὰ εἶνε τρελλὸς ἢ πραγματικὸς βαρῶνος Φὸν Γκλάντερμαν!

ΣΤΑΚΗΣ ΤΖΗΡΙΤΗΣ

ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Ἀργὰ προχωροῦσε ἡ ἄμαξα τῶν γύφτων, μεγάλη καὶ βαρειά, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Τὰ ἄλογα, νυσταγμένα, τὴν ἔσερναν μὲ κόπο. Ξεχασμένος μέσα στὴ νύστα καὶ ὁ ὁδηγός τους, δὲν τὰ βασάνιζε μὲ χτυπήματα καὶ δὲν τοὺς ἔριχνε βλαστήμιες, ὅπως, ταχτικά συνείθιζε νὰ τὸ κάνει τὴν ἡμέρα, ὅταν, καμμιὰ φορά, τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα λαχανιασμένα καὶ κατάκοπα ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ἀργοποροῦσαν τὸ ὑπομονετικὸ βῆμα τους.

Καὶ τί δὲν ἔσερναν τὰ δυστυχισμένα! Σπίτι ὁλόκληρο ἦταν ἡ ἄμαξα ἡ μακρυὰ, σκεπασμένη ἀπ' ὅλες τὴς μεριὲς μὲ χονδρὸ καραβόπανο, ποὺ στηριζότανε ἀπάνω σὲ γερὰ τόξα ξύλινα καὶ ἔτσι σχημάτιζε τοίχους καὶ ὀροφή.

Ἕνα φαναράκι καπνισμένο κρεμότανε στὸ μεσανὸ ξύλο καὶ φώτιζε μελαγχολικὰ τὴν παράξενη αὐτὴ κάμαρα.

Ἄνθρωποι καὶ ζῶα κοιμόντουσαν ἐκεῖ μέσα ἀνάκατα.

Ὁ γεροντότερος, ὁ ἀρχηγὸς μοιραζότανε τὴ φτωχή του κουβέρτα μὲ δυὸ ἄνδρες ἀκόμα.

Οἱ γυναῖκες τυλιγμένες στὰ σάλια τους κοιμόντουσαν, ἀκουμπισμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη σὲ μιὰ στενὴ γωνιά.

Τὰ μωρὰ γειτόνευαν μὲ τὰ σκυλλάκια.

Ὁ πίθηκος ροχάλιζε, κουλουριασμένος στὴ φούστα τῆς μάμμης τῆς γρηᾶς γύφτισσας ποὺ ἤτανε λίγο καὶ μάγισσα.

«Πόσα πόσα ὤμορφα μάτια δὲν εἶχαν καρφωθῆ μὲ ἀγωνία στὰ μαραμένα της χείλια, σὰν διάβαζε στὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ τὴν τύχη καὶ τὸν ἔρωτα!.

— Κάμποσα ντέφια, μερικὰ βιολιὰ κρεμασμένα, μερικὰ στεφάνια,—σκόρπια ξύλα σὲ διάφορα μεγέθη καὶ σχήματα· ἔδειχναν, πῶς, οἱ κάτοικοι τῆς ἄμαξας, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, δὲν τεμπέλιαζαν, ἀλλὰ—καλλιτέχνες στὸ εἶδος τους—κέρδιζαν εὐσυνείδητα τὸ ψωμί τους, δίνοντας στὰ χωριὰ πρόχειρες ὑπαίθριες παραστάσεις.

. . . . . .

Καὶ προχωροῦσε πάντα ἡ ἄμαξα ἡ βαρειὰ μέσα στὸ σκοτάδι....

Καὶ δυὸ μάτια μόνον—μάτια φλογερὰ—ἔλαμπαν ἄγρυπνα, μέσα σ' αὐτή.

Ἔλαμπαν μὲ τὸ φῶς τὸ ἄγριο τῆς ἀπελπισίας.

Ὅλοι κοιμώντουσαν. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ προσέξῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴ Νέλκε, τὴν ὡραία τσιγγάνα.— Κ' ἐκείνη ἄφηνε τὶς σκέψεις της νὰ ζωγραφίζονται ἐλεύθερες, ἀπάνω στὸ ἐκφραστικὸ μελαψὸ πρόσωπό της καὶ μὲ ἐντατικὴ ἀγωνία, παρακολουθοῦσε τοὺς μυστικοὺς ἤχους τῆς νύχτας.

Ξάφνου ἀνατρίχιασε.

Τὸ τραγικὸ ποτάμι κυλοῦσε τὰ νερά του μουγκρίζοντας. Καὶ στὸ βογγητό του τὸ ἄγριο ἄκουγε τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε.—«Ἔλα σὲ μένα.—Ἔλα στὴ παγωμένη μου ἀγκαλιά.—Θὰ σὲ κοιμήσω ἀξύπνητα.

. . . . . .

Τ' ἄλογα νυσταγμένα τραβοῦσανε ἀργά, ἀργὰ τὸ δρόμο τους κι' ἔτσι μπόρεσε ἡ Νέλκε νὰ πηδήσῃ εὔκολα καὶ ἀθόρυβα ἀπάνω στὸ χορτάρι.

Στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα τὸ βιολί της, τὸν μόνο, τώρα ἀγαπημένο της σύντροφο.

Ἔννοιωσε παράξενη καὶ ἄγρια χαρά, σὰν βρέθηκε ἔτσι μοναχὴ κ' ἐλεύθερη τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα ποὺ τὴν προστάτευαν μὲ ἀγάπη.

Σὲ σᾶς θὰ πῆ τώρα ἡ Νέλκε τὸ μεγάλο της μυστικὸ ποὺ τὴν σπρώχνει μὲ ἀγαλίασι στὸ θάνατο, καὶ σεῖς μόνα θὰ τὸ νοιώσετε, θὰ τὸ κρύψετε μέσα στὰ φύλλα σας καὶ θὰ τὸ τρογουδᾶτε αἰώνια σὰν μοιρολόγι τῆς ἀγάπης.....

. . . . . .

Κοὶ τὸ δοξάρι ἐξιστορεῖ τὸ φλογερὸ πάθος της, σκορπίζοντας γύρω λυγμούς.

Εἶπε πρῶτα πῶς μεγάλωσε κ' ἔζησε ἡ Νέλκε στὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια, περνῶντας βουνὰ καὶ λαγγάδια καὶ μαγεμένες ἀκρογιαλιές.

Πῶς τὴν ἀνέθρεψε ἡ φύσις μιλῶντας σ' αὐτὴν ἀδιάκοπα μὲ τὴς μυστικές της φωνές.

Ἔπειτα τραγούδησε ἁπαλὰ γιὰ τὴ κρυφὴ λαχτάρα στὸ πρῶτο ξύπνημα τῆς ἀγάπης.

. . . . . .

Ὁ Ζάκης καὶ ἡ Νέλκε.

Ζευγάρι ἀπαράμιλλα ἁρμονισμένο στὴν περήφανη ὀμορφιά του.

Ἦταν ἐκεῖνος κτῆμα της κ' ἤτσν αὐτὴ δικότου κτῆμα.

Πουλιὰ ταξειδιάρικα κι' ἀκούραστα γύριζαν χῶρες καὶ χωριά.

Κ' ἔτσι μιὰ μέρα πέρασαν τὸ μεγάλο γεφύρι—τὸ μοιραῖο—κι' ἔφθασαν στὸ χωριό

Τί γελαστὸ ποῦ ἦταν τὸ ξημέρωμα ἐκεῖνο!

Τὸ ποτάμι κυλοῦσε ἥσυχα τὰ νερά του.

Τὰ δένδρα γύρω, πράσινα καὶ δροσερὰ κρατοῦσαν στὴν ἄκρη ἀπὸ τὰ φύλλα τους διαμαντένιες σταλαγματιές, δῶρο τῆς πρώτης βροχῆς τοῦ φθινοπώρου!

Ἡ μικρὲς κυκλαμιὲς ἐπρόβαλαν περίεργα τὰ τριανταφυλλένια κεφάλια τους ἀνάμεσα στὰ βελουδένια φύλλα.

Ὅλα μιλοῦσαν γιὰ τὴ χαρά τους, τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ τοὺς γέμιζε μὲ φῶς!

. . . . . .

— «Ζάκη ἀπόψε στὴν παράστασι, θέλω νὰ πῆς τὰ πιὸ ὄμορφα τραγούδια σου.

Θέλω νὰ παίξῃς τοὺς πιὸ ὤμορφους χορούς σου κι' ἐγώ, ἀκολουθῶντας τοὺς ἤχους τοῦ βιολιοῦ σου, θὰ χορέψω γιὰ νὰ μὲ βλέπῃς σύ, μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία!»

— «Ναί, καὶ γύρω, γύρω τὰ χρωματιστὰ φαναράκια θὰ σὲ φωτίζουνε γλυκά, ἀγαπημένη μου Νέλκε καὶ θᾶσαι ὄμορφη, φανταστικὰ ὄμορφη, μέσ' στὸ χρυσό σου φόρεμα ποὺ θὰ λάμπῃ. Μὰ θὰ λάμπουν πιὸ πολὺ τὰ μαῦρα μάτια σου καὶ θὰ μὲ ζαλίσουνε σὰν γλυκὸ κρασί! Κ' ἔπειτα θὰ φύγωμε μαζὺ μεσ' στὸ σκοτάδι καὶ θὰ σμίξωμε τὰ χείλια μας ἀχόρταγα...»

Πόσο ἐνθουσιασμὸ σκόρπιζαν οἱ δυὸ ζευγαρωμένοι στὴ τέχνη τους!

. . . . . .

«Γιὰ μιὰ στιγμὴ — μέσα στὴν ἐρημιὰ — δὲν ἀκούστηκε τὸ ξωτικὸ τραγοῦδι.

Σταμάτησε γιὰ λίγο, κι' ἔπειτα, τὴν ἁπαλὴ μελωδία ἀκολουθοῦνε νότες σπασμωδικές, ἄγριες, κομμένες, ποὺ τέλειωσσν σὰν μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ πόνου — Γιατὶ τώρα ξανάζησε ἡ Νέλκε τὴς ἴδιες φρικτὲς στιγμὲς — τὴς στιγμὲς ἐκεῖνες ποὺ τὴν ἅρπαξε στὴ μαύρη της ἀγκαλιὰ ἡ Ζήλεια. Τὰ σκληρά της δάχτυλα ἔσφιξαν ἄσπλαχνα τὴ καρδιά της καὶ πόνεσε—ὦ, πῶς πόνεσε.—Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια της κ' ἔμεινε ἡ σκέψις της σκλαβωμένη καὶ περίτρομη.

. . . . . .

Ἄ! ναί! Τί ὡραῖος ποῦ ἦταν ὁ Ζάκης της—Σὰν βασιλόπουλο παραμυθιοῦ ἔμοιαζε μὲ τὸ χρυσοκέντητο βελουδένιο του φόρεμα.

Καὶ πῶς τὸν κύτταζαν ἡ ξανθὲς νεράϊδες τοῦ χωριοῦ.

Μιὰ ἀπ' αὐτές,—μιὰ ἐλεύθερη κοπέλλα τοῦ γλεντιοῦ— τὸν κύτταζε τόσον ἐπίμονα καὶ ἤτανε τόσο ὤμορφη!

Κ' ἔπειτα—στὸ τέλος—ὅταν ἄρχιζε νὰ φεύγῃ ὁ κόσμος ἀπ' τὴν πλατεῖα, πῆγε κοντά του, τοῦ 'πιασε τὸ χέρι καὶ τοῦ μιλοῦσε τόσο γλυκὰ κυττάζοντάς τον, στὰ μάτια. Φρίκη! Τοῦ 'κανε μάγια!

Ναί. Γιατὶ κ' ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε μὲ χαϊδευτικὰ λόγια καὶ—σὲ λίγο χάθηκε μαζύ της.

Τσιγγάνα περήφανη καὶ ἄδολη, δὲν ἔννοιωσες πῶς τὰ μάγια, ἤτανε τὰ μαλλιὰ τὰ ὁλόχρυσα καὶ τὰ μάτια τὰ γαλάζια.

Πῶς ἦταν τὸ χαμόγελο ποὺ ὑπόσχεται καινούργιες κρυφὲς λαχτάρες.

Πῶς ἦταν—ἐκεῖνο—ποὺ δὲν ἤσουν σύ.

. . . . . .

Τρέλλὴ ἀπ' τὸν πόνο, ὕστερ' ἀπὸ τῆς γιορτῆς τὸ μεθύσι, χρυσῆ πεταλούδα πληγωμένη, μὲ τρικυμία μέσα στὸ νοῦ, γυρίζει μόνη ἡ Νέλκε.

Κ' ἐκείνη ἡ γυναῖκα ἡ ἀλλόφυλη, ἡ κλέφτρα εἶνε σιμά του τώρα, τὴν ἴδισ ὥρα.

Α! κι' οἱ δυὸ μαζὺ τῆς κλέβουν τὴ χαρά!

. . . . . .

Καὶ τώρα—τώρα τὸ ἀστραφτερὸ μαχαίρι ποὺ δίνει τόση ἔκφρασι στοὺς χορούς της, θὰ νεκρώσῃ τὰ γοητευτικά του μάτια, θὰ παγώσῃ γιὰ πάντα τὰ ἄπιστα χείλια.

. . . . . .

Ἡ τσιγγάνα θὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ φυλή της—Εἶναι πολὺ πυκνὸ τὸ σκοτάδι— Τῆς νύχτας τὰ πνεύματα τριγυρίζουν κοντά της—Γεμίζουν τὸ νοῦ της μὲ σκέψεις ξωτικές, παράφορες, ἄγριες.

Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ γεφύρι—παραμονεύει μὲ τραγικὴ λαχτάρα τὸ διάβα του.

Θὰ τοῦ δώσῃ τὸ θάνατο καὶ τὸ μνῆμα—Εἶναι τόσο βαθὺ τὸ—ποτάμι!

Περνοῦν χῶρες καὶ χωριὰ οἱ ἀτσίγγανοι — Μαζύ τους καὶ ἡ ἄμοιρη Νέλκε μὲ τὸ σκοτάδι μέσα στὴν ψυχή, ἀκολουθοῦσε τὴν ἄνοητη πορεία τους.

Καὶ στὸ κύλισμα τοῦ χρόνου, δειλά, δειλά, ξανοίχτηκε ὁ νοῦς, ὁ νεκρωμένος καὶ πάλι στὴ σκέψη — Ἀλλοίμονο!

Μεσ' στὸ καινούργιο φῶς ἀντίκρυσε τὸν ἑαυτό της. Ἀνατρίχιασε.

Μὰ γιατί, γιατὶ ζῇ ἀκόμα;

Ὁ Ζάκης, τὸ ταῖρι της, ὁ λατρευτὸς ἐραστής, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ εἶναι σιμά της.

Κοιμᾶται βαθειά, βαθειά, στὰ παγωμένα νερά.

. . . . . .

Καὶ τὄφερε ἡμοῖρα νὰ περάσῃ πάλι ἡ ἄμαξα τῶν γύφτων ἡ βαρειὰ ἀπ' τὸ πυκνὸ τὸ δάσος κοντὰ στὸ μεγάλο ποτάμι.

Κ' εἶναι τόσο σιμά του τώρα!

Ἂν ἀκολουθήσῃ τὸν ἴδιο δρόμο κι' αὐτή, τὸν ἴδιο δρόμο πρὸς τὸ θάνατο θὰ γίνῃ δικός της καὶ πάλι γιὰ πάντα.

. . . . . .

Καὶ τραγουδάει ἀκόμα, γιὰ λίγο, τὸ βιολὶ τῆς Τσιγγάνας—Καὶ ἡ τελευταῖες του νότες σκόρπισαν γύρω τὴν ἀπερίγραπτη ἡδονὴ τὴν ἄφατη χαρά, τὸ παραλήρημα τῆς ἀγάπης!

ΝΕΡΑ ΣΑΛΒΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Ἔτσι ἀρχινάει τὸ παραμύθι,
Ποῦ λέγαμεν ἕναν καιρό:
«Κάποτε ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι
Μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὸν ἐρχομό.

Θενάρχονταν τὰ χελιδόνια
Νὰ χτίσουν στὶς σκεπὲς φωλιὲς
Μὲς στὸ τραγοῦδι τους νὰ φέρουν
Τῶν περασμένων τὶς χαρές».

Ὤ, μὴν τὸ λὲς τὸ παραμύθι,
Ποῦ λέγαμεν ἕναν καιρό!
Τώρα στὸ ἴδιο σπίτι
Τὸ σκοτεινό.

Τρεμοπετοῦν οἱ νυχτερίδες
Ἀν τὶς ἐλπίδες
Καὶ κουκουβάγιες στὶς σκεπὲς
Ὤ, μὴν τὸ λές!—Ἔχουν φωλιές

(Juvenilia) Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἦλθε πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τὰ χέρια ἀνοικτά.

— Αἴ !... πῶς καὶ σὺ δὲ μὲ ἀναγνωρίζεις ; μοῦ εἶπε.

— Ὁ Φουρζὲ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.

Ναὶ ἦταν πράγματι ὁ Φουρζέ, τὸν ὁποῖον εἶχα νὰ ἴδῶ τρία ὁλόκληρα χρόνια. Τὸν εἶχα ἀφίσει μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τώρα τὸν ἔβλεπα κάτασπρον. Τοῦ εἶπα :

— Μὰ ἄλλαξες λίγο, καϋμένε, τί ἔπαθες ;

— Βρίσκεις πῶς ἄλλαξα καὶ ὅπως λὲς λίγο ἔ ; Μ' ἂν ἤξερες ὅτι ἡ μεγάλη αὐτή μεταβολὴ ἔγινε σὲ μερικὲς μόνον ... μερικὲς ὧρες... ὄχι περισσότερο. . Ἂν ἤξερες. ὦ ! ἂν ἤξερες ποιὰ ἀνάμνησι μοῦ ξυπνοφέρνεις ! Ἀ ! εἶναι θαῦμα πῶς δὲν τρελλάθηκα ὅταν πέρασα τὴς τρομαχτικὲς ἐκεῖνες στιγμές. Φαντάσου κάτι ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ παρόμοιο στὴ φρίκη, στὸν τρόμο. . καὶ ὅμως νὰ εἶναι τόσο ἁπλό. . Ἀλλὰ γιατὶ νὰ σὲ ξαλίζω μὲ προεισαγωγές. Ἄκουσέ με καὶ κρῖνε μόνος.

Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ φωνὴ διακοπτομένη καὶ μὲ μικρὲς φράσεις μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του, ἱστορία ποὺ δικαιολογοῦσε τὸ ξαφνικὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν του καὶ ἐκείνη τὴ ρυτίδα στὰ χείλη του, ποὺ μαρτυροῦσε μεγάλη ψυχικὴ ὀδύνη

«Πρὸ εἴκοσι μηνῶν», ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ, «ἀρραβωνιάστηκα στὴ Βρεττάνη μὲ μιὰ νέα κόρη, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα κυρία Μπριάλ, ἔμενε στὰ περίχωρα τῆς Βάννης. Ἐλάτρευα τὴ Μαγδαληνή μου, ὅπως κι' ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε μ' ἀληθινὸ πάθος. Κάθε μέρα δὲ ἀπὸ τὴ Βάννη, ὅπου εἶχα ἐγκατασταθῆ προσωρινῶς, ἐπήγαινα κι' ἔβλεπα τὴν ἀρραβωνιαστικά μου μὲ τὴ μοτοσυκλέττα μου, ξέρεις, ἐκείνη ποὺ μεταχειριζόμαστε κάποτε μαζύ. Πέρασα ἑβδομάδες θεῖες ! ὦ ! Θεέ μου πόσο ἤμουνα εὐτυχισμένος γ' ἀ τὴν ἀγάπη μας. Ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ γάμου μας πέτυχα νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ἡ πεθερά μου τὴ Μαγδαληνή μου νὰ τὴν πάω λίγο μὲ τὴ μοτοσυκλέττα μου στὴν ἐξοχή. Συμφωνήσαμε λοιπὸν, ἐγὼ νὰ πάρω τὴ μνηστή μου, ἡ δὲ κυρία Μπριὰλ νὰ πάῃ σιδηροδρομικῶς ὡς τὴ Γκεράντ καὶ ἐκεῖ νὰ μὰς περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη.

Ἀ ! εἶναι ἕνας περίπατος ἀπὸ τοὺς σπάνιους σ' ὅλο τὸν κόσμο ὁ περίπατος τῆς Γκεράντ. Ὅσο προχωρούσαμε τόσο καὶ τὰ τοπεῖα ἄλλαζαν, γίνονταν θαυμασιώτερα, μαγευτικώτερα, ἀπαράβλητα. Τρέχαμε, ἀλλὰ μὲ μεγάλη προσοχή πάντοτε. Ἀ ! ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος γιὰ τὸ θησαυρὸ ποὺ μοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ ! Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Μαγδαληνή, καταμαγεμμένη ἀπὸ τὸ περιβάλλον, χωρὶς νὰ γυρίσῃ, μὲ ρώτησε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή :

— Μ' ἀγαπᾷς, Ἀλδέρτε ; Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾶς περισσόσερο ἀπ' ὅσο ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ μὲ κάνῃς τὴν πειὸ εὐτυχισμένη.

Κείνη τὴ στιγμὴ ἕνα σκυλλὶ πέρασε μπροστά μας. Προσπάθησα νὰ κάνω μιὰ μικρὴ κλίσι γιὰ νὰ μὴ τὸ παρασύρω. Ἡ μηχανὴ τότε ἀνετράπη καὶ μαζύ της κι' ἐμεῖς. Ἡ πτῶσις μας πραγματικῶς ἦτον πολὺ ἐλαφρυά. Μοῦλθε μάλιστα νὰ γελάσω γιὰ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ συμβάν. Πλησίασα τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τῆς εἶπα :

— Εἴμαστε τυχεροί ! Εὐτυχῶς δὲν χτυπήσαμε καθόλου. Ἐκείνη ὅμως δὲν κινήθηκε. Ἔσκυψα νὰ τὴ σηκώσω μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τῆς εἶχε ἔλθῃ μιὰ μικρὴ λιποθυμία ἀπὸ τὸ φόβο. Διέκρινα μόνο λίγο αἷμα νὰ τρέχῃ στὸ μέτωπό της, τὸ δὲ ἀγγελικό της πρόσωπο νὰ αὐλακώνεται ἀπὸ σπασμοὺς... Ἔσκυψα νὰ ἴδῶ καλλίτερα. Ἀλλοίμονο ! Σ' ἕνα λεπτὸ τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει... Ἦταν νεκρή !»

*
* *

Ἀποτόμως τότε ὁ Φουρζὲ μ' ἔπιασε δυνατὰ μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ κυττάζοντάς με κατὰ πρόσωπο μὲ ἄγρια ὀρθάνοικτα μάτια, ἐψέλλισε :

«Ἐννοεῖς ;... Φαντάζεσαι τὸ φοβερὸ ἔγκλημα, ποὺ μ' ἔσπρωξε νὰ κάνω ἡ μοῖρα ; Ὄχι !... δὲν καταλαβαίνεις ;... Νὰ λοιπόν! Μιὰ ἀρραβωνιαστικιὰ ποὺ πεθαίνει βέβαια εἶναι θλίψις μεγάλη γιὰ κεῖνον ποὺ μένει. Εἶναι μιὰ δοκιμασία ὑπεράνθρωπη !...

Καὶ ὅμως αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ.., δὲν εἶναι διόλου δύσκολο... Ἀλλὰ ἐγὼ, θυμήσου, ἤμουν μόνος... μόνος σ' ἕνα μέρος ἔρημο καὶ ἄγνωστο, ἔχοντας μπροστά μου τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα νεκρὴ... σκοτωμένη ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον... καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ πουθενὰ ψυχὴ ζῶσα. Μόνος μ' ἕνα πτῶμα ! Θεέ μου, πῶς ἐβάστηξα ! Ἀ ! Τί θεία κατάδικη! Παρακολούθησε μὲ τὴ φαντασία σου, φίλε μου, καὶ ἄκουσέ με.

Πῆρα τὴ νεκρὴ στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἐκάθισα στὸ κάθισμά της, τὴν ἔδεσα, καθιστὴ ὅπως ἦταν, μὲ τὰ λωριὰ τῆς μοτοσυκλέττας μου ὅσο μποροῦσα καλλίτερα καὶ ἔβαλα μπρὸς τὴ μηχανή. Ἐμπρὸς τώρα οἱ δύο μελλόνυμφοι! Καλὸ ταξεῖδι οἱ ἐρωτευμένοι !...

Καὶ τώρα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶναι εὔκολο νὰ δῇς τί ἔγινε. Εἶναι περιττὲς σὲ παρόμοιες διηγήσεις οἱ φράσεις καὶ οἱ εἰκόνες, ἀφοῦ δὲν πρόκειται πειὰ νὰ σοῦ περιγράψω τὴ θλίψι μου, ἀλλὰ τὴ φρίκη τῆς ψυχῆς μου ποὺ σπανίως ἐδοκίμασε ἀνθρώπινη καρδιά.

Ἐκείνη τὴ νεκρὴ ποὺ ὁδηγῶ ἐμπρός, ἐκείνη τὴ νεκρή, τῆς ὁποίας ἀναπνέω τὸ θάνατο, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἔφερα πρὸ ὀλίγου γεμάτη ζωὴ καὶ χαρά, ἔπρεπε τώρα νὰ τὴ φέρω νεκρὴ ποῦ ; Εἰς τὴν μητέρα της !

Ἀ ! ἡ δοκιμασία εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὴς δυνάμεις μου. Καὶ ὅμως ἡ μοτοσυκλέττα τρέχει πρὸς τὸ χάος, ἐνῷ τὸ κεφαλάκι της ἀπὸ τὰ τραντάγματα κλίνει πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερὰ, πότε μπρὸς, πότε πίσω, σὰ νὰ χαιρετᾷ τὴ χαρούμενη γύρω μας φύσι. Τὰ μαλλιά της εἶχαν λυθῆ καὶ ὁ ἀέρας τὰ ἔφερνε στὸ πρόσωπό μου. Μὲ χάϊδευαν, μὲ τύφλωναν!

Σ' ἕνα χωριὸ τὰ παιδιὰ εἶχαν τρέξει καὶ μας περικύκλωσαν, περ'έργα νὰ ἴδοῦν, ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία ἡ δεμένη πάνω στὸ κάθισμά της, μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιά, τὸ ματωμένο πρόσωπο καὶ τὸν τυλιγμένο μὲ μιὰ σάρπα λαιμό της...

Καὶ κεῖ πέρα κάτω ποῦ εἶναι τὸ «Κακὸ πέραμα» ! Φαντάσου τὴ σκηνὴ ὁ Χάρος περνῶντας μ' ἕνα ζωντανὸ-νεκρό, ἐμένα καὶ μιὰ πραγματικῶς νεκρὴ ἐκείνη !

Κι' ἀκόμα πάρα πέρα. Ἡ μπενζίνα μοῦ σώθηκε καὶ ἀναγκάστηκα νὰ χρησιμοποιήσω τὰ πεντάλ. Δὲν ἔκανα ὅμως μισὸ χιλιόμετρο καὶ αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλειψαν. Ἐμπρός ! Ἦταν ἀνάγκη νὰ σταματήσω γιὰ νὰ ἀναλάβω λιγάκι. Καὶ τότε ἐγὼ μόνος, κατάμονος, μπροστὰ σ' ἕνα νεκρὸ ἔβαλα λίγες μπουκιὲς στὸ στόμα μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φέρω τὸ θλιβερό φορτίο μου,ἐκεῖ στὴν ἀπελπισία, σὲ μιὰ μητέρα ποὺ τὴν περιμένει νὰ τὴ δῇ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα, μὰ ζωντανή !

Ὅσο πλησίαζα πρὸς τὸ τέρμα, τόσο καὶ ἡ ἀγωνία μου μεγάλωνε. Ἐκεῖ ἡ μητέρα μᾶς περιμένει ! Ἄφησε τὴν πόλι γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς προϋπαντήσῃ ; Ἴσως μᾶς διέκρινε νὰ ἐρχόμαστε πάνω στὸ λευκὸ ἀπ' τὴ σκόνη δρόμο. Ναὶ μᾶς εἶδε, γιατὶ βλέπω ἕνα μαντῆλι νὰ κινεῖται.

Μαντεύω τὸ ὄνομα ποὺ τὰ μητρικὰ χείλη προφέρουν.....

..... Μαγδαληνή μου !...

— Ἡ Μαγδαληνή, ναί, εἶναι ὦ, μητέρα ! Νά ! ἡ μνηστή μου.... Ἀγκάλιασέ τη.. Φίλησέ τη.... νεκρή !...

Ὁ Ἀλδέρτος δὲ μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὰ δάχτυλά του ἔσχιζαν τὸ δέρμα του, ὅταν μπρὸς στὰ μάτια του περνοῦσε ἡ φοβερὴ ἐκείνη σκηνή.. τέλος ψιθύρισε :

Αὐτὴ πνεφρόνησε !.... ἐγώ... ἐμένα μὲ βλέπεις.....

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ) ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

GUY CHANTEPLEURE

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

(Παράδοσις)

Ἄρχιζε ἡ ἄνοιξις σὰν ἡ Φλορίζα καὶ ὁ Φριδολῖνος ἀρρεβωνιάστηκαν. Παιδιὰ τῆς γῆς ἀγαπήθηκαν τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ γῆ ξυπνοῦσε καὶ στολιζόνταν, καὶ γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὴν εὐτυχίαν τους, παλιὰ κατὰ μιὰ μέρα τὴ δεσποινίδα Ροζελίνα διογάλακτη ἀδελφὴ τῆς Φλορίζας διευθύνοντο πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, πρὸς τὴν πόλι περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ καταπράσινα χωράφια.

— Αὔριο εἶναι μέρα γιορτινή, ἔλεγε ὁ Φριδολῖνος, κι' αὔριο θὰ σοῦ φορέσω τὸ δακτυλῆδι τῶν ἀρραβώνων μας. Εἶμαι εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ! Κάθε καλοκαῖρι τὸ σιτάρι τοῦ αὐλακιοῦ π' ἀνοίγει τ' ἀρώτρι μου καὶ παντοτινὰ τὴν καρδιά σου. Τί ἄλλο νὰ ἐπιθυμήσω : Δόξα τῷ Θεῷ ! Εὐλογημένη νὰ εἶναι ἡ γῆ !

Ἡ δεσποινὶς Ροζαλίνα ἄκουγε ρεμβάζουσα τὰ λόγια μιᾶς μπαλάντας, πού, τῆς διάβαζε, ἕνας ἀκόλουθος στὰ πόδια της, καὶ τὸ προφίλ της, τριγυρισμένο ἀπὸ τῆς χοντρὲς ξανθιὲς πλεξοῦδες, διεγράφετο σὰν λεπτὸ πρόσωπο ἁγίας στὰ τζάμια τοῦ παραθύρου, τοῦ ὁποίου ἡ πολύχρωμες λαμπρότητες λάμπανε στὸν ἥλιο.

— Ὁ Κύριος σᾶς ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ βλέπει μ' εὐμενὲς βλέμμα τὴν ἕνωσίν σας, εἶπε μὲ χαμόγελο στοὺς φίλους ποὺ τῆς ἐμπιστευότον τὴν χαρά τους. Εἶμαι κ' ἐγὼ εὐχαριστημένη, σὰν καὶ σᾶς, γιατὶ ὁ πατέρας μου μ' ὑπεσχέθη στὸν ἄρχοντα Μπερτράμ θησαυροφύλακα τοῦ βασιλιά, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα μ' ὀνομάζει «κυρά του». Κι' ἡ ὡραία Ροζαλίνα θέλησε νὰ δείξῃ στὴν Φλορίζα τὸ χρυσὸ δακτυλῆδι ποὺ τῆς χάρησε ὁ ἄρχοντας Μπερτράμ μέσα σ' ἕνα πολύτιμο κουτὶ τοῦ ὁποίου, τὸ ἀκριβὸ μέταλλο, τρυπημένο σὰν ντανταέλλα, ἄστραφτε ἀπὸ σπάνια πετράδια.

Ἡ Φλορίζα τὸ θύμασε, μὰ θ τὸ πιστέψτε ; ἡ θέα τοῦ δώρου τοῦ θησαυροφύλακος σκότωσε κάθε χαρὰ στὴν καρδιὰ τοῦ Φριδολίνου. Ἐνῷ τὸ κοριτσάκι σὰν πουλάκι φλύαρο τοῦ διηγεῖτο στὸ γυρισμὸ χίλια δυὸ νόστιμα πράγματα ἐκεῖνος σιωποῦσε καὶ κυττῶντας τὸ ἀνοικτὸ χρῶμα τῆς συντρόφισσάς του, τὰ μάτια της τὰ γαλανά, τὰ σγουρὰ μεταξένια μαλλιά της, ἐσκέπτετο.

— Ἡ φιλεναδοῦλά μου εἶναι ἡ πιὸ χαριτωμένη ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἄχ ! γιατὶ νὰ μὴ εἶμαι γιὰ κείνη, γιατὶ νὰ μὴ ἔχω κοσμήματα, μαργαριτάρια, χρυσάφι ;»

Σὰν συνώδευσε τὴν νέα ὡς τὸ κατώφλι τῆς καλύβας της ὅπου τὴν περίμενε ἡ γιαγιά της, στὴν ἐξοχή, καὶ κυττοῦσε κάπου κάπου μὲ περιφρόνησιν τὸ μικρὸ ψάθινο κουτάκι ποὺχε ξενυκτήσει πλέκοντάς το προσεκτικά, καὶ ποὺ περιεῖχε ἕνα ἀσημένιο δακτυλιδάκι γιὰ τὴ Φλορίζα.

— Ἄχ ! ὁ κακομοίρης ἐγώ, ξανάλεγε. Ἡ γῆ εἶναι καλὴ μάνα ἀλλὰ σκληρὴ στὴν ἀγάπη. Θὰ μοῦ δώσῃ ψωμὶ γιὰ νὰ θρέψω τὴν συντρόφισσά μου, ὄχι ὅμως κοσμήματα γιὰ νὰ τὴν στολίσω». Ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν τῶν θλιβερῶν σκέψεων, του ξεχνοῦσε, τί τοῦ εἶχε τόσον ἡδονικὰ συγκινήσει τὴν καρδιά, τὰ εὔθυμα σχέδια ποὺ τὴν πρωμονὴ εἶχαν καταρτίσει οἱ δυό τους, ἐνῷ στὸ πλαΐ τους ἡ καλὴ γιαγιά, ἔγνεθε, κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν ρόκα της. Κι' ἔτσι περπατῶντας στὸ δάσος, μετὰ στὸ ἄδενδρο μέρος τῆς Γιουβέλλης, ὅπου ἡ χλόη φύτρωνε τόσο ἀδύνατη, π' ἔλεγαν πῶς τὰ μεσάνυκτα πατῶνταν ἀπὸ φαντάσματα καὶ νεράϊδες.

Κουρασμένος στάθηκε, καὶ κάθησε σὲ μιὰ πέτρα. Σὲ κεῖνο τὸ μικρὸ κομμάτι γῆς ἑορταζώνταν ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς παγκόσμιας χαρᾶς. Ἦταν ἡ ἄνοιξις!

Ἡ ζωὴ φρικιοῦσε στοὺς μόλις ἀνθισμένους θάμνους κάτω ἀπὸ τὰ χορτάρια τὰ μόλις πρασινισμένα· μυρωδιὲς περνοῦσαν, ἀρώματα ἀγνώστων λουλουδιῶν, φωνὲς ψιθυρίζαν, καλοῦσαν ἀπ' ἀόρατα στόματα. Ἡ σκιὰ ἔμοιαζε σὰν νὰ ζωντάνευεν σὲ μιὰ μυστηριώδη δουλειά. Ἦταν παντοῦ, σὰν τὴν εὐτυχισμένη προσδοκίαν, ἑ δς μόλις συγκρατουμένου θριάμβου ποὺ σὲ λίγο θὰ ξεσπᾶσε καὶ θὰ φανερωνόνταν στὸν κόσμο.

Ὁ Φριδολῖνος ἄκουσε τὸ τραγοῦδι τῶν ἐφημέρων ὄντων ἀνακατωμένο μὲ τὴν ἐπωδὸ τῶν πνευμάτων τοῦ δάσους.

— «Κυττᾶξτε, κυττᾶξτε, βομβοῦσε ἡ κοκινέλα, βρῆκα γιὰ τὴν συντροφίτσα μου ἕνα ποτῆρι γιὰ βασίλισσα. Στὸ πιὸ ντελικάτο πέταλλο τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς ἡ φίλη μου θὰ πιῇ τὴν δροσιὰ τοῦ πρωϊνοῦ.

«Γιὰ τὴν ἀηδονοῦλα μου, τραγουδοῦσε τ' ἀηδόνι, ἔκτισα μιὰ ὡραία φωλιά, μιὰ ἀσημένια φωλιά, ὅπου τὸ πούπουλο εἶναι σὰ χιόνι». Κι' ἡ ἀράχνη ἔλεγε:

«Ὦ! τὴν ὡραία ντεντέλλα γιὰ τὴν συντρόφισσά μου, τὸ ὡραῖο πέπλο μὲ μετάξι ὑφασμένο».

Ἔπειτα τὸ σκοτάδι φωτίστηκε μὲ μιὰ πράσινη λάμψι, καὶ καθισμένη πάνω στὴν πολύχρωμη ράχη ἑνὸς βατράχου μιὰ νεράϊδα, τῆς ὁποίας τὸ ἔνδυμα ἦταν καμωμένο ἀπ' τὰ γυαλιστερὰ πτερὰ χρυσόμυιγων, παρουσιάστηκε στὸν Φριδολῖνο. Κάπου κάπου ἐγελοῦσε, μὲ προσποιημένο γέλοιο, σὰν μικρὸς καταρράκτης.

— «Φριδολῖνε, τοῦ εἶπε, ποὺ εἶνε λοιπὸν τὸ δῶρο τοῦ ἀρραβῶνος σου, τὸ δῶρο τῆς μνηστῆς σου;»

— Ἀλοίμονο ἀπάντησε ὁ φτωχὸς γεωργός, δὲν εἶμαι εὐγενὴς ἄρχοντας, οὔτε πλούσιος ἀστός. Νὰ τὸ ἀσημένιο δακτυληδάκι στὴ θήκη ποὺ τὸ χέρι μου κατεσκεύασε.

— Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ ἄσπρο δακτυλήδι, ξαναπε ἡ νεράϊδα, ἀλλὰ τὸ κουτὶ δὲν μ' ἀρέσει διόλου. Θὰ τὴν εἶχα διαλέξει πιὸ πλούσια ἐργασμένη, μὲ μαργαριτάρια σφηνωμένα μεσ' τὸ χρυσάφι.

—Ἀλλοίμονο! ἀλλοίμονο! ἐξηκολούθησε ὁ Φριδολῖνος, δὲν εἶναι καθόλου γιὰ τὸ ἀδειανὸ πουγγί μου τὰ πλούσια ἐργασμένα κουτιά!

— Δὲν εἶσαι πιρ' ἕνας ἀφελής, τὸν ἔκοψε ἡ μικρὴ νεράϊδα κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὸ κρυσταλλένιο γέλοιο της, ἄνοιξε λοιπὸν πιὸ πολὺ τὰ μάτια σου καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς μου, ἄντλησε τὸ θησαυρὸ τῆς γῆς! Ξεπερνᾷ σὲ μεγαλοπρέπεια τὶς πολύτιμες πέτρες ἑνὸς χρυσοχοῦ. «Ἡ σιλουέττα τῆς νεράϊδας ἀνακατώθηκε μὲ τὴν ὀνειρώδη λάμψη ποὺ λιποθύμησε κι' αὐτὴ σ' ἕνα πράσινο κούνημα.

Ἕνα λεπτὸ τὰ πάντα σκοτείνιασαν, ἔπειτα ἡ σελήνη φάνηκε καὶ σκόρπισε στὴ πεδιάδα τὸ ἐκθαμβωτικὸ φῶς της.... Χίλια δυὸ πετράδια λάμπανε πάνω στὴ χλόη, ἦταν ὁ θησαυρὸς τῆς γῆς. Ὁ Φριδολῖνος γονατισμένος μάζευε πότε ἕνα μεγάλο ἄσπρο μαργαριτάρι, πότε κανένα κομμάτι χρυσάφι καλλιτεχνικὰ κατεργασμένο· κάρφωνε τὰ μαργαριτάρια μεταξὺ τῶν κλωναριῶν τῆς ἰτιᾶς τοῦ κουτιοῦ καὶ τὸ περιτριγύρισεν μὲ λαξευτὸ χρυσάφι. Τὸ ταπεινὸ πραγματάκι πλεγμένο μὲ σχοῖνο χανώταν κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ πλούτη καὶ σὲ λίγο ἐντελῶς μαγεμμένος ἀπ' τὸ ἔργον του ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Φλορίζας ἐνώθηκε ἐξ ἐνστίκτου μὲ τὶς εὐτυχισμένες φωνοῦλες.

— «Κυττᾶξτε, κυττᾶξε, ἐφώναξε, μιὰ ὡραία θήκη μὲ μαργαριτάρια καὶ χρυσάφι γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου».

Ὅταν τὸ τελευταῖο κλωνὶ τῆς ἰτιᾶς σκεπάστηκε, ἡ σελήνη κρύφτηκε πίσω ἀπ' ἕνα σύννεφο, κι' ὁ Φριδολῖνος σκεπασμένος ἀπ' τὰ σκοτάδια, ναρκώθηκε ὡς τὸ πρωί.

Σὰν ξύπνησε, σκέφθηκε πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατὶ κοιμήθηκε στὰ δάση καὶ μήπως τὰ εἶδε ὅλα ὄνειρο.

Τότε κύτταξε τὸ κουτὶ στὴ χλόη καὶ κατάλαβε ὅτι δὲν ὠνειρεύθηκε. Πάνω στὴ ψάθα ἄνθιζαν θαυμάσια στὴ πρωϊνὴ φρεσκάδα ἡ μαργαρίτες ἡ ὁλόλευκες καὶ τὰ boutons d'or. Ἦταν τὰ λεπτὰ στολίδια ποὺ τὴν νύκτα ὁ Φριδολῖνος εἶχε διαλέξει ἀπ' τὸ θησαυρὸ τῆς γῆς.

— Ὦ μητέρα μου! ἐφώναξε, σ' εἶχα λοιπὸν παραγνωρίσει; Δὲν εἶσαι μόνον τὸ σιτάρι ποὺ τρέφει, εἶσαι τὸ ἄνθος ποὺ στολίζει ἡ ἰσχυρὰ καλωσύνη κι' ἡ αἰώνια γονητεία. Ποιὸς χρυσοχὸς θὰ μποροῦσε καλλίτερα ἀπ' τὸν δημιουργό σας καὶ καὶ δικόν μου νὰ λαξεύσῃ τὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης μου;

Καὶ μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ ἐρχότουσαν οἱ ἦχοι τῆς καμπάνας, ἐνῷ κάτω ἀπ' τὰ ἑνωμένα κλαδιὰ τὰ λουλουδάκια τοῦ δάσους κουνοῦσαν τὰ λεπτά τους κλωνάρια.

ΜΠΕΜΠΟΥΛΑ ΜΑΡΟΥΛΗ

ΒΡΑΔΥΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σὰν ἔβγῃ τὸ φεγγάρι, ἂς τὸ σπίτι σου
Καὶ πέρνοντας τὸ μονοπάτι τὸ στενὸ
Στὸ γκρεμισμένο πύργο ἔλα σμῖξε με
Νὰ κατεβοῦμε κάτω στὸ γυαλό·

Νὰ μποῦμε στὴ βαρκοῦλα τὴν ὁλόασπρη
Ποὺ γοργοσχίζοντας τὸ κῦμα ἁπαλὰ
Σὲ λίγες ὧρες θὰ μᾶς κάνῃ νἄβρουμε
Τοῦ μαγικοῦ νησιοῦ μας τὴν ἀκρογυαλιά.

Ἐκεῖ σὰν πᾶμε πάλι θ' ἀντικρύσουμε
Τῆς ταντελωτές του ἀκροθαλασσιὲς
Στὴν ἀμμουδιὰ σὰν πρῶτα θὰ καθήσουμε,

Καὶ ὅσο τ' ἄστρα στὸν οὐρανὸ θὰ λάμπουνε
Καὶ τὸ κῦμα θὰ χαϊδεύῃ τὸ γυαλό.
Ἐγὼ γλυκά, γλυκὰ—ὅπως καὶ ἄλλοτε—
Θὲ νὰ φιλῶ τὰ χείλη σου τὰ δυό

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΡΘΑΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ

Ἕνα, ζήτημα, ποὺ ξανάρχεται κάθε τόσο κάτω ἀπὸ τὴν πέννα τῶν φιλολογούντων εἶναι ἡ ἀξία ἢ ἀπαξία τῆς νέας μας τέχνης. Ἄλλοτε μὲ πλατύτατη φιλονικεία ἔγινε γύρω ἀπὸ τὸ ἔμβλημα «Τόπο στοὺς νέους!» καὶ γύρω ἀπὸ τὸ θέμα «Παληοὶ καὶ νέοι». Ὅπως ἦταν φυσικό, προκειμένου ἰδίως γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ συζήτησις πῆρε τὸ κατήφορο· σὲ λίγο ἀκούστηκαν βρισιὲς βαρύτατες ἀπὸ τ' ἀντιμαχόμενα μέρη, ἡ ἐπιχειρηματολογία χαλαρώθηκε κι' ἀντικατεστάθη μὲ προσωπικοὺς διαξιφισμοὺς καὶ ἀντεγκλήσεις. Μὲ μιὰ λέξι, οἱ συζητηταὶ πελαγώσανε μεσ' σὲ ἀτέλειωτο κουβεντολόϊ ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἦταν πεπρωμένο οὔτε δυνατὸ νὰ προκύψῃ τίποτε καλό. Σήμερα ἡ νέα μας λογοτεχνία, θὰ ἔπρεπε νὰ πῶ ἡ λογοτεχνικὴ παραγωγὴ τῶν νέων μας, παίρνει σιγὰ-σιγὰ τὴ θέσι ποὺ τῆς ἀξίζει· βέβαια οἱ ἀντιδράσεις, οἱ δυσπιστίες, οἱ δισταγμοὶ δὲ λείπουν· μερικὲς μάλιστα φορὲς παρουσιάζονται ἐντονώτεροι ἀπ' ὅσο θὰ ἐπερίμενε κανείς· συνεπῶς χρειάζεται κι' ἡ ἀντίρροπη ἐνέργεια: πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ διασαφηνισθῇ καὶ νὰ κατανοηθῇ καλὰ πῶς εἴμαστε σχεδὸν καταδικασμένοι σὲ πνευματικὴ ἀνυπαρξία, ἂν δὲν προστατεύσουμε τοὺς νέους μας, ἂν δὲν τοὺς κυττάξουμε μὲ φροντίδα καὶ στοργή, ἂν δὲν τοὺς περιβάλλουμε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον μας. Ὁ «Ἐρανιστὴς» ἔδειξε ὡς τόσο πόσο συμμερίζεται τὶς ἀντιλήψεις αὐτές· ἄνοιξε ὡς τώρα διάπλατα τὴς στῆλες του, ὄχι μονάχα στοὺς γνωστοὺς ἀναγνωρισμένους νέους ποιητάς, διηγηματογράφους, κριτικοὺς μὰ καὶ σὲ κείνους ποὺ μόλις τώρα ἀρχίζουν ν' ἀποχτοῦν τὴ συνείδησι τῆς τέχνης καὶ τοῦ ταλέντου των, σ' αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἴσως μεθαύριο νὰ ξυπνήσουν πάνοπλες οἱ μελλοντικὲς ἀξίες.

Βρίσκω πῶς δὲν εἶναι ἄτοπο νὰ ἐπεκταθῶ σ' ἕνα τέτοιο θέμα κι' αὐτὸ τὸ κάνω, ὄχι γιατὶ νομίζω, πῶς κι' ἐγὼ πρέπει νὰ μπῶ ἀνάμεσα στοὺς νέους διηγηματογράφους καὶ ποιητάς, ἀλλὰ μονάχα ἀπὸ ἀγάπη κι' ἐνδιαφέρον, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀξίωσι, χωρὶς καμμιὰ φιλοδοξία ἢ ἐλπίδα δάφνης ποὺ ἀσφαλῶς δὲν τὴν ἀξίζω.

Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ μὴν ἀπελπίζεται κανεὶς γιὰ τὴς ἀδυναμίες τῶν νέων· πιθανὸν νὰ παρουσιάζουν ἐλλείψεις, ἐλαττώματα, ἀτέλειες· ὅλα μὲ τὸ καιρὸ θὰ διορθωθοῦν. Ἂς θυμηθοῦμε τὰ παραδείγματα ποὺ μᾶς παρέχει ἡ ζωὴ τόσων καὶ τόσων συγγραφέων· δυστυχῶς δὲν εἶναι καθόλου λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔγραψαν ἀριστουργήματα καὶ πεινοῦσαν γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ εὕρουν ἕνα ἐκδότη γιὰ τα ἔργα τους· ἐπίσης εἶναι γνωστὸ ὅτι τρομερὲς ἀποτυχίες διεδέχθησαν τὴν πρώ η ἐμφάνισι συγγραφέων ποὺ σήμερα θεωροῦνται κλασικοί. Ὁ Αἰμίλιος Ζολᾶ λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ πεῖνα σὲ μιὰ παρισινὴ σοφίτα, γιατὶ τὰ χειρόγραφά του δὲν εὕρισκαν ἀγοραστή, ὁ Ἐρρῖκος Ἴψεν δοκίμασε τὴν ἀπαγοήτευσι, τὴ παραγνώρισι καὶ τὴ περιφρόνησι ὑπὸ τὴ χειρότερή ης μορφή· ὁ Οὐάϊλντ ὥς που νὰ ἐπιβληθῇ χρειάσθηκε ν' ἀντιδράσῃ σὲ πολλὰ πράγματα..... καὶ τόσοι ἄλλοι.... καὶ τόσοι ἄλλοι...

Ἀπλα στοὺς τεχνίτες τοῦ λόγου οἱ ζωγράφοι μᾶς δίνουν ἕνα συνολικὸ παράδειγμα μὲ τοὺς «ἀτοδιοπομπαίους τράγους» τοῦ Παρισινοῦ Salon, ποὺ ἵδρυσαν τὸ Salon des Independants καὶ θαυματούργησαν, οἱ μουσικοὶ ἐπίσης ποὺ πρὶν ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀπροσμέτρητη ἀξία των θεωρηθήκανε παραδοξόλογοι, τρελλοί· καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἀπέτυχαν στὴν ἀρχὴ συγκαταλέγεται καὶ αὐτὸς ὁ Ρίχαρντ Βάγνερ.

Ὕστερα πρέπει νὰ μὴν εἴμαστε βιαστικοὶ στὴς κρίσεις μας γιὰ τοὺς νέους· οἱ νέοι δὲν μᾶς ἔδειξαν ὥς τώρα παρὰ ἕνα ἐλάχιστο μέρος τῆς παραγωγῆς των· οἱ περισσότεροι δὲν ἀντιμετωπίζουν τὴ κριτικὴ μὲ βιβλία, δὲν ἐπῆραν στάσι ἐπιθέσεως ἢ ἀμύνης μὲ τόμους—μὲ τὴ δύναμί τους δηλαδὴ φανερωμένη ὡς ἕνα ἐφικτὸ σημεῖο·— συνεπῶς δὲν ὑπάρχουν πολλὰ στοιχεῖα ἀκόμη γιὰ νὰ κριθοῦν· χρειάζεται ὑπομονή.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι λίγοι κι' αὐτοὶ ποὺ μᾶς ἔδωσαν ἄριστες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ μᾶς ἔκαναν νὰ σκεφθοῦμε πολὺ σοβαρὰ μ' ἔργα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐφήμερη παραγωγὴ καὶ μποροῦν νὰ διεκδικήσουν τὴν διάρκεια· αὐτοὶ ἀξίζουν κάθε ἐκτίμησι γιατὶ μεθαύριο θὰ δώσουν, γενναιώτερα, ἔργα, πειὸ βιώσιμα, θὰ συμβάλουν στὴν ἄνθησι τῆς νέας μας τέχνης, θὰ βοηθήσουν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ τόπος μα· μιὰ ἀληθινὴ ἑστία ζωηροῦ φωτὸς καὶ πολιτισμοῦ.

Ὁ «Ἐρανιστὴς» εἶναι εὐτυχισμένος ποὺ φιλοξενεῖ στὴς στῆλες του μερικοὺς ἀπὸ τοὺς καλύτερους νέους μας, ὅπως τον Κουκούλα, τὸν Παναγιωτόπουλο, τὸν Κανελλόπουλο, τὸν Σύλβιο, τὸν Τουρνάκη, τὸν Βασιλειάδη, τὸν Πετσάλη καὶ ἄλλους, στὸ δρόμο δὲ αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βαδίζῃ· κάθε φύλλο θὰ πληθαίνει τοὺς νέους συνεργάτας του ἔστω καὶ παραμερίζοντας λίγο τοὺς γέρους: αὐτοὶ δοκιμαστήκανε πειά, ἔχουν ὁλόκληρο τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησί μας, εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ κάθε μομφή. Μᾶς χρειάζονται ὅμως ὡς τόσο νέοι ταλέντα κι' ὅπου τὰ βρίσκουμε δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὰ παραγνωρίζουμε ἢ νὰ τὰ προσπερνοῦμε. Πρέπει νὸ τοὺς δίνουμε πρόθυμα τὸ χέρι.

ΡΙΡΗΣ Λ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Ἡ νέα ἀρκετὰ σημαντικὴ αὔξησις τῶν τυπογραφικῶν καὶ τῆς τιμῆς τοῦ χαρτιοῦ μᾶς ἀνάγκασε νὰ ἀκριβήνουμε κατὰ 50ο/ο τὴν συνδρομὴ τοῦ Ἐρανιστοῦ. Θέλουμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι οἱ συνδρομηταί μας θὰ δικαιολογήσουν ἀπολύτως τὴν αὔξησι αὐτὴ ποὺ ἦταν ἀπαραίτητη τόσο γιὰ τὴ καλλιτεχνική του ἐμφάνισι ὅσο καὶ γιὰ τὴ διατήρησί του.

GIOVANNI VERGA

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Μία πρᾶξι

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΛΛΟ
ΜΑΡΙΑΝΤΖΕΛΑ
ΜΠΕΛΛΑΜΑ

Σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Σικελίας. Ἐποχὴ σύγχρονη.

Ἕνα σπιτάκι τσοπαναραίων. Νύχτα τοῦ χειμῶνα βροχερὴ καὶ κρύα. Ἀκούονται χτύποι στὴν ἐξώπορτα, ἀριστερά.

Μαριαντζέλα. (ἀπὸ τὸν ὕπνο, μισόγυμνη, κλείνοντας βιαστικὰ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας στὸ βάθος). — Μιὰ στιγμή! Ἔρχομαι! Εἶμαι στὸ κρεββάτι, νὰ ντυθῶ!

(Πάει ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα καὶ βρίσκεται ἀντίκρυ τοῦ Λόλλο, ποὺ στάζει νερὸ, μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια καὶ τὰ μοῦτρα ἀγριεμένα. Ὁ Λόλλο στέκεται μιὰ στιγμὴ στὸ κατῶφλι, κυττάζοντας τριγύρω μὲ μάτι ἀνήσυχο καὶ ὑποψιασμένο. Ὄξω κατάρα Θεοῦ. Ἡ γυναῖκα καθὼς βλέπει τὸν ἄντρα της τὴν ἀσυνείθιστην ἐκείνην ὥρα, μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ μ' αὐτὰ τὰ μοῦτρα, μόλις ἔχει τὴ δύναμι νὰ μουρμουρίσει :)

Τί εἶναι ; τί συμβαίνει ;

(Αὐτὸς, καθὼς εἶναι λιγόλογος, δὲν ἀπαντάει. Κάτι μουρμουρίζει κ' ἐξακολουθεῖ νὰ ψάχνει μὲ τὰ βλοσυρά του μάτια σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ἕνα φῶς εἶναι πάνου στὸ τραπέζι καὶ μιὰ μεγάλη ἀμπάρα στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, στὸ βάθος, ὅπου ἔχουν μαζευτεῖ τὰ πουλερικὰ τρομαγμένα κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴν καταιγίδα καὶ θορυβοῦνε, ὥστε ἡ φτωχὴ γυναῖκα ὅλο καὶ τὰ χάνει καὶ δὲν τολμάει οὔτε νὰ κυττάξει τὸν ἄντρα της κατάματα).

Παναγιά μου! Μὲ τρόμαξες!

Λόλλο. (Κλείνει καλὰ τὴν ἐξώπορτα, κρεμάει τὴν κάπα του σ' ἕνα καρφὶ καὶ σκουπίζει μὲ τὸ μαντῆλι τὴ φωτιὰ τοῦ ντουφεκιοῦ). — Σὲ τρόμαξα ; Καλὸ κι' αὐτό! Τώρα σὲ τρομάζει κι' ὁ ἄντρας σου!

Μαριαντζέλα. — Μ' αὐτὸ τὸν καιρό! Γίνηκε τίποτε στὴ στάνη ; Γιατί τριγυρίζεις μ' αὐτὸ τὸν καιρό ;

Λόλλο (γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν φάντασμα, σιγὰ-σιγά, σέρνοντας τὰ βαρειά του παπούτσια, ψάχνοντας σὲ κάθε γωνιὰ μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια. Κ' ἡ γυναῖκα πίσω του).
— Ἔχω τὴ δουλειά μου. Φέξε ἐκεῖ κάτου, πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Μὰ τί διάβολο ἔχεις καὶ τρέμεις ; Οὔτε γιὰ νὰ κρατήσεις φῶς δὲν ἔχεις δύναμι ἀπόψε ;

Μαριαντζέλα (ἀνήσυχη).—Πές μου, τί ζητᾶς ;

Λόλλο.—Φέξε μου, σοῦ λέω!

Μαριαντζέλα.—Βλέπεις ; δὲν εἶναι τίποτα.

Λόλλο.—Εἶναι... εἶναι... Πρέπει νἆναι...

(Σκύβει γιὰ νὰ σηκώσει ἕνα κομμάτι ξύλο, λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰν ἀπαλάμη).

Μαριαντζέλα.—Γι' αὐτὸ ἦρθες ;

Λόλλο (μ' ἕνα διφορούμενο χαμόγελο). — Γι' αὐτὸ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο. Ἐκεῖ μέσα θἆναι... (δείχνοντας τὴν πόρτα τῆς κουζίνας). Καὶ βέβαια ποῦ εἶν' ἐδῶ. (Πάει ν' ἀνοίξει).

Μαριαντζέλα (ρίχνεται μπροστά του σὰν τρελλή, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια καὶ κατάχλωμη). — Μὰ τί ζητᾶς τέλος πάντων ; Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πεῖς ;

Λόλλο.— Πῶς ; μπορῶ. Γιατὶ νὰ μὴ στὸ πῶ ;

Μαριαντζέλα (τρέμοντας).— Πές μου τί σοῦ χρειάζεται καὶ σοῦ τὸ δίνω ἐγώ. Δὲν εἶμαι γυναῖκα σου ;

Λόλλο.— Βέβαια, εἶσαι γυναῖκα μου. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ λοιπὸν τράβα μπροστὰ μὲ τὸ φῶς : ἄνοιξε αὐτὴ τὴν πόρτα!

(Μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται σιμά της καὶ τῆς ἁρπάζει τὸ λυχνάρι, ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ τῆς πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια).

Ὄε, Μαριαντζέλα, θέλεις νὰ μ' ἀφήσεις σκοτεινὰ γιὰ νὰ μὴ βρῶ τίποτε ;

Μαριαντζέλα (μουρμουρίζοντας ταραγμένη).— Μὲ τόσα ξύλα, ποὺ ἔχουμ' ἐκεῖ μέσα!... Φοβᾶμαι μὴν πάθουμε τίποτα κακὸ μὲ τὸ λυχνάρι. Πές μου τί σοῦ χρειάζεται μήπως καὶ ξέρω ποῦ εἶναι....

Λόλλο (ἔπειτ' ἀπὸ μικρὸ δισταγμό). —Νὰ ζητάω ἕνα σπαγγάκι γιὰ νὰ τὸ δέσω σ' αὐτὸ τὸ ξύλο.

Μαριαντζέλα.— Θέλεις τὰ κορδόνια τῆς ποδιᾶς μου Σοῦ κάνουν ;

Λόλλο (γελῶντας).— Ναί' μ' ἕνα ζευγάρι γυναικεῖα κορδόνια μπορεῖ νὰ δέσει κανεὶς καὶ τὸν διάολο!

(Ἀκουμπάει τὸ λυχνάρι στὸ τραπέζι, κρεμάει τὸ ντουφέκι στὸν τοῖχο καὶ κάθεται ἐκεῖ σιμά, πάνου σὲ μιὰ καρέκλα, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια κρεμασμένα μέσα στὰ μπούτια, ἀμίλητος. Ἡ Μαριαντζέλα βγάζει τὴν ποδιά της καὶ τοῦ τὴν δίνει· αὐτὸς τὴν παίρνει καὶ τὴν πετάει πάνου στὸ τραπέζι, σιμὰ στὸ ξυλαράκι. Ὡστόσο ἡ γυναῖκα του κουβαλάει μπροστά του ψωμί, τυρί, κρασὶ καὶ, ἀπὸ τὴν ταραχή της φέρνει τὴν πίπα καὶ τὸν καπνό).

Ποῦ ἔχεις τὸ κεφάλι σου ; Ἕνα τὴ φορά, ζῶ.

(Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μαχαῖρι κι' ἀρχίζει νὰ τρώει σιγά, σκυφτὸς ἀπάνου στὸ φαΐ. Κάπου-κάπου σηκώνει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κυττάξει τὴν πόρτα τῆς κουζίνας μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἡ γυναῖκα του τὸ παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία).

Φάνηκε ὁ Μπελλαμά ;

Μαριαντζέλα.— Ὄχι... Γιατί ; Δὲ φάνηκε....

Λόλλο (κάτι μουρμουρίζει μέσα στὰ δόντια του καὶ βάνει κρασὶ στὸ ποτῆρι.)

Μαριαντζέλα.— Μὰ γιατί ; Τί μπαίνει τώρα στὴν μέση κι' ὁ Μπελλαμά ;

Λόλλο (Σκουπίζει τὸ στόμα μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ καὶ τὴν κυττάζει σὰ νὰ μὴν εἶχε καταλάβει, μὲ μιὰ ματιὰ δίχως ἔκφραση, ἀνάβοντας τὴν πίπα του. Ἡ δύστυχη γυναικούλα του τὰ χάνει ὅλο καὶ περισσότερο, καὶ ξάφνου πέφτει στὰ πόδια του γιὰ νὰ τοῦ βγάλει τὰ μουσκεμμένα παπούτσια. Ἐκεῖνος τὴν σπρώχνει μὲ τὸ πόδι, μουρμουρίζοντας :)

Τί κάνεις, τώρα ;

Μαριαντζέλα.— Νὰ σοῦ σφουγγίσω τὰ πόδια. Εἶσαι καταμουσκεμμένος ἀπὸ τὴ βροχή.

Λόλλο. — Ἄφησε. Θὰ ξαναβγῶ.

Μαριαντζέλα (στενάζοντας, σὰν ξαλαφρωμένη). — Ἀ! ἔχεις δουλειά ;

Λόλλο (σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὴν κυττάζει λιγάκι. Ἔπειτα χαμογελάει εἰρωνικά). — Βέβαια. Θὰ πάω στὸ πανηγῦρι.!

(Ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζει, φτύνοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ).

Μαριαντζέλα (ξεστρώνει τὸ τραπέζι ἀργά, τρέμοντας).
—Λὲς κάτι πράγματα ἀπόψε!... καὶ μὲ κάτι μοῦτρα...

Λόλλο. — Λέω πῶς ἔχω δουλειά, μὲ τοὺς Μουσάρα. Μὲ περιμένουν ἐδῶ πάρα κάτου. Ἀπόψε θὰ πιάσουμε ἕνα λύκο.

Μαριαντζέλα. — Ἕνα λύκο ;

Λόλλο. — Ναί, εἶναι καιρὸς ποὺ τῶχουμε στήσει καρτέρι! Ἐγὼ ἔβαλα καὶ παγίδα, μιὰ παγίδα καλή, πῶς νὰ σοῦ πῶ ; σὰ νὰ ἦταν κλεισμένος ἐδῶ μέσα καὶ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ τὸν γλυτώσει οὔτε ὁ διάολος. Καὶ ἀπόψε ἔπεσε μένα! Νὰ, τώρα ποὺ σοῦ μιλάω δὲ θάθελα νὰ ἤμουνα μέσα στὸ τομάρι του!

Μαριαντζέλα (ἀσυναίσθητα, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα τοῦ βάθους κι' ἔπειτα στὸν ἄντρα της ποὺ οὔτε τὴν κυττάζει, ἀφοῦ γουσταρει τὴν πίπα του, σὰ νὰ χαιρόταν κι' ὅλα γιὰ τὸ πιάσιμο τοῦ λύκου. Μὶ ἀστραπὴ φωτίζει ζωηρὰ τὴν καλύβα. Ἡ Μαριαντζέλα σταυροκοπιέται, μουρμουρίζοντας :)

Χριστὲ καὶ Παναγιά μου, ἀπόψε!

Λόλλο. — Μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ κάθε βλαβερὸ ζῶο πάει τριγυρίζοντας γιὰ νὰ κάνει κακό. Ἀπόψε ὅμως θὰ μᾶς ἀφήσει τὸ πετσί του : σοῦτο λέει ὁ μπάρμπα Λόλλο!

(Ἀκούεται θόρυβος στὴν κουζίνα κι' αὐτὸς ἁρπάζει τὸ ντουφέκι φωνάζοντας :)

Ὄε! ποιὸς εἶν' ἐκεῖ!

Μαριαντζέλα (μισοπεθαμένη). — Θἆναι οἱ κόττες ποὺ τὶς ἔκλεισα στὴν κουζίνα γιὰ τὸν καιρό...

Λόλλο. — Θὰ φοβήθηκαν κι' αὐτές, σὰν κι' ἐσένα. Γιὰ κύττα πόσο ἐχλώμιασες!

(Χύνει κρασὶ στὸ ποτῆρι.)

Πιέ λιγάκι κρασί.

Μαριαντζέλα. — Δὲ μπορῶ. Ὁ λαιμός μου ἔχει κλείσει.

Λόλλο. — Τότε τὸ πίνω ἐγώ.

(Πίνει, ἔπειτα κόβει μὲ τὸ μαχαῖρι του τὸ ξυλαράκι καὶ τὸ δένει ἀπὸ μιὰν ἄκρη μὲ τὸ κορδόνι σφυρίζοντας, ἀλλὰ καὶ προσέχοντας στὴ δουλειά του.)

Μαριαντζέλα. — (Γιὰ νὰ κρύψει τὴν ἀνησυχία της κάνει πῶς τὸν κυττάζει, μὲ τοὺς ἀγκῶνες πάνου στὸ τραπέζι καὶ τὸ κεφάλι μὲς τὶς ἀπαλάμες προσπαθῶντας νὰ διαβάσει τὶς σκέψεις του στὸ πρόσωπό του.)

Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνεις ;

Λόλλο (δίχως νὰ τὴν κυττάξει, κάνοντας καὶ τὴ δουλειά του.)— Γι' αὐτὸ ρωτᾶς ; Αὐτὸ εἶνε μπισκοτάκι γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τοῦ λύκου. Θὰ χρειαζόταν ἄλλο ἕνα γιὰ σένα. Ἄ, γελᾶς τώρα ; Ἐκοκκίνησε πάλι τὸ μουτράκι σου; Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες ἔχετε ἐφτὰ ψυχές, σὰν τοὺς γάτους!

(Τραβάει τὸ κορδόνι γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσει).

Δὲν πιστεύω νὰ σπάσει στὸ καλύτερο ; Ὄχι, εἶνε δυνατὸ τὸ κορδόνι σου!

Μαριαντζέλα (προσπαθεῖ νὰ μαντέψει τί κρύβει αὐτὸς ὁ ὑπαινιγμὸς καὶ τὸ χαμόγελο καὶ σέρνεται σιμά του σὰν γάτα, μ' ἕνα χλωμὸ χαμόγελο στὸ στόμα.)

Λόλλο —Στάσου, θὰ ρίξεις τὸ λυχνάρι... Ἄμα πέσει λάδι τῆχω σὲ κακό...

Μαριαντζέλα (σιγὰ κλαίγοντας).—Ναί, φέρνει κακό! Μὰ τί ἔχεις ἀπόψε ; Μίλησε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Λόλλο.—Δὲν ἔχω τίποτα. Βλέπεις ἐσὺ νἆχω τίποτα ;

Μαριαντζέλα.—Βλέπω πῶς τἄχεις μαζύ μου, δίχως νὰ σοῦ φταίω.

Λόλλο.—Νά, ποὺ θυμώνεις τώρα! Εἶσαι καλὴ ἐσύ, πόσα ξέρεις!

Μαριαντζέλα.—Μοῦ λὲς τὸ πραμῦθι τοῦ λύκου σὰ νἄμουνα κοριτσάκι.

Λόλλο.—Παραμῦθι ; Θὰ ἰδεῖς! Εἶναι ἀλήθεια ὅσο κι' ὁ Παντοδύναμος. Θὰ διασκεδάσεις καὶ σὺ σὰν τὸν πιάσουμε!

Μαριαντζέλα.—Ἄ, ὄχι!... Ἐγὼ ὄχι!

Λόλλο —Γιατί ; Δὲν εἶσαι γυναῖκα μου ;

Μαριαντζέλα (μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ κάνοντας νὰ τοῦ πιάσει τὸ χέρι, ἀλλὰ μὴ τολμῶντας).—Ναί, γυναῖκα σου, ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο!

Λόλλο.—Καλά. Καὶ ὅταν μοῦ κάνουν ἐμένα ζημιὰ δὲν εἶναι σὰ νὰ τὴν κάνουν καὶ σ' ἐσένα ;

Μαριαντζέλα (ταπεινά).—Ἐσὺ εἶσαι ὁ κύριος... ὁ κύριός μου!

Λόλλο.—Ἄσε με λοιπὸν νὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ ξέρω καὶ μὴ φοβᾶσαι.

Μαριαντζέλα.—Φοβᾶμαι γιὰ σένα, ποὺ δὲν ἔχω ἄλλον στὸν κόσμο!

Λόλλο.—Ὦ γιὰ μένα μὴ φοβᾶσαι, γιατί σκέφτομαι γὼ γιὰ τὸ τομάρι μου. Δὲν ἔλειπε παρὰ τοῦτο τώρα! Νἆχω τὴ ζημιὰ καὶ τὴν κοροϊδία. Ἄ, ὄχι! Βρῆκα μερικοὺς συντρόφους ποὺ θὰ μοῦ δώσουν ἕνα χέρι... (γελῶντας) θὰ τὸν πιάσουν μάλιστα μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια. Κ' εἶναι ἕνα ζῶο, ξέρεις, ποὺ δαγκώνει πολὺ ἄσχημα, σὰν εἶναι μὲ τὴ ράχη πρὸς τὸν τοῖχο! Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ τὸ διορθώσω καλὰ καὶ χωρὶς νὰ βάλω τὸν ἑαυτό μου σὲ κίνδυνο.

Μαριαντζέλα.—Τί καρδιὰ ποὺ ἔχεις!

Λόλλο.—Καὶ τὴ χολὴ ποὺ ἐμαζευόταν μέσα μου τόσον

καιρὸ δὲν τὴ λογαριάζεις ;

(Εἴτε ἀπ' τὸ κρασάκι ποὺ τοῦ λύνει τὴ γλῶσσα, εἴτε ἐπειδὴ θέλει ν' ἀφηγηθεῖ στὴ γυναίκα του τὴν ἱστορία τοῦ λύκου, γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσει, ἀρχίζει τὴ φλυαρία, ξύνοντας πότε τὰ γένεια καὶ πότε τὸ κεφάλι του).

Θέλεις νὰ μάθεις πῶς γίνεται ! Νά : σκάβουμε μιὰ τρύπα βαθειά, κάτου ἀπ' τοὺς βάτους, καὶ στὸ βάθος τοῦ ἑτοιμάζουμε τὸ κρεββάτι μὲ κλαριὰ καὶ ξερὰ φύλλα, κι' ἀπάνου βάζουμε μιὰ κουβατίνα. Μὲ τὴ μυρωδιὰ ποὺ τὸν τραβάει, ὁ λύκος ἔρχεται σὰ σὲ νυφικὸ κρεββάτι, μυρίζοντας τὸν ἀέρα καὶ βγάζοντας φωτιὲς ἀπὸ τὰ μάτια ! Ἀλλὰ μόλις πέσει στὴν παγίδα, οὔτε τὸ ἐγγίζει τὸ πρόβατο, γιατί ἔχει ἄλλο στὸ νοῦ του.

Μαριαντζέλα (ὑποψιαζομένη, κυττάζοντάς τον καλὰ μὲ γελαστὰ μάτια γιὰ νὰ κρύψει τὴν ταραχή της· τοῦ δείχνει τὸ ξυλαράκι).—Κι' αὐτὸ τί χρειάζεται ;

Λόλλο.—Αὐτὸ τοῦ τὸ χώνουμε στὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ δαγκώνει. Ἕνας τὸ ρίχνει στὴν τρύπα, κι' ὅταν ὁ λύκος τὸ δαγκώσει, ἕνας ἄλλος γρήγορος, τοῦ περνάει τὸ σπάγγο πίσω ἀπ' τ' αὐτιὰ καὶ τὸ δένει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ξύλου. Ἔπειτα ἔρχεται τὸ καλύτερο...

(Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀέρας φαίνεται πῶς θὰ ξεριζώσει τὴν καλύβα. Στὴν κουζίνα ἀκούεται φασαρία. Ἕνα φύσημα σβύνει τὸ λυχνάρι).

Μαριαντζέλα (φωνάζοντας γιὰ νὰ κάμει περισσότερο θόρυβο καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βάθους).—Χριστὲ καὶ Παναγιά μου ! Στάσου... στάσου νὰ βρῶ τὰ σπίρτα! Ποῦ εἶσαι ;

Λόλλο (μ' ἕνα πήδημα ἔχει βρεθεῖ στὴν ἔξω πόρτα, μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια, ἀπειλητικός). — Στάσου ! Σκάσε ! Μὴν κουνηθεῖς !

(Τρίβει ἕνα κέρινο σπίρτο καὶ ἀνάβει μ' αὐτὸ τὸ λυχνάρι).

Σῶπα ! Μὴν κάνεις τόση φασαρία γιὰ τὸ τίποτα...

(Πάει νὰ πάρει τὴν κάπα του ἀπ' τὸν τοῖχο).

Μαριαντζέλα — Φεύγεις ;

Λόλλο. — Τὸ βλέπεις.

Μαριαντζέλα. — Θὰ ξανάρθεις γρήγορα ;

Λόλλο. — Σὲ μέλει ἂν ἀργήσω ἢ ὄχι ;

Μαριαντζέλα. — Ἔλεγε νὰ σὲ περιμένω, νὰ μὴν κοιμηθῶ...

Λόλλο.—Ὄχι, πέσε... Ὅταν ἤρθα ἤσουνα στὸ κρεββάτι.

Μαριαντζέλα (συγχυσμένη). — Ἐγώ ;...

Λόλλο. — Ἐσὺ τ' ὔπες. Ἄντε λοιπὸν νὰ κοιμηθεῖς καὶ μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Δὲν ξέρω ὅμως ἐγὼ ἂν θ' ἀργήσω ἢ ὄχι.

Μαριαντζέλα. — Ἐγὼ δὲν ἔκαμα κακό.

Λόλλο. — Τόσο τὸ καλύτερο : κακὸ μὴν κάμεις, φόβο μὴν ἔχεις.

(Ἀνοίγει τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ καὶ παίρνει τὸ κλειδὶ τῆς ἔξω πόρτας).

Μαριαντζέλα. —Τί θὰ μὲ κλειδώσεις μέσα ;

Λόλλο. — Ναὶ γιὰ νὰ μὴ σηκωθεῖς, ὅταν γυρίσω.

Μαριαντζέλα (τοῦ ρίχνει τὰ χέρια στὸ λαιμό). — Ὄχι... Ὄχι...

Λόλλο. — Τί θὰ πεῖ αὐτό ;

Μαριαντζέλα (χαϊδευτικά). — Μὴ μ' ἀφήσεις! Μὴ μ' ἀφήσεις ἔτσι ! Φοβᾶμαι ! Ἔλα νὰ πέσεις στὸ κρεββάτι, καλύτερα, μ' αὐτὸ τὸ κρύο ! ἀκοῦς ;

Λόλλο. — Στὸ κρεββάτι ; Ὄχι, ὄχι, εὐχαριστῶ ! Πρῶτα πρέπει νὰ... ἀλλὰ στὸ κρεββάτι ὄχι ! Ὅποιος κοιμᾶται δὲν πιάνει ψάρια.

Μαριαντζέλα. — Δὲν σὲ μέλει πιὰ γιὰ μένα ; Τὰ λόγια μου δὲν σοῦ κάμουν καμμιὰν αἴσθηση ; Δὲν βλέπεις σὲ τὶ κατάσταση εἶμαι ;

Λόλλο. — Σὲ βλέπω, ναί, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ φύγω. Μὲ περιμένουν οἱ Μουσάρα, πατέρας καὶ γυιός, ἐδῶ πάρα κάτου. Ξέρεις τὸ γυιὸ τοῦ Μουσάρα ποὺ τὸν ἔχουν γιὰ παλαβό, γιατὶ ἡ γυναῖκα του ἔφυγε μὲ τὸν Μπελλαμά, αὐτὸν ποὺ κάνει τὸν κόκορα μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου. Τὸν ξέρεις...

Μαριαντζέλα. — Ἐγώ ;...

Λόλλο. — Ναί, τὸν ξέρεις. Κ' ἔπειτα, ὅταν τὴν χόρτασε, τὴν ἄφησε στοὺς πέντε δρόμους, κουρελιασμένη καὶ τρελλὴ στ' ἀλήθεια !... γι' αὐτὸ ὁ ἄντρας της θὰ πλύνει τὰ μοῦτρά του στὸ αἷμα τοῦ ἀλλουνοῦ...

Μαριαντζέλα. — Χριστέ μου !

Λόλλο. — Ἄ, Χριστέ μου, αἴ ; Νἄχεις μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶναι ὅ,τι κι' ἂν πεῖς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, νὰ τὴν κρατᾶς στὴν ἀπαλάμη τοῦ χεριοῦ σου, νὰ δίνεις τὸ αἷμα σου καὶ τὸ πετσί σου γιὰ νὰ τῆς πάρεις ἕνα ζευγάρι παπούτσια, κ' ἔπειτα νὰ μαθαίνεις πῶς πάει μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο ! Τί λές, αἴ ;

Μαριαντζέλα. — (παρακαλεστικά, μὲ τὴ φωνὴ κομένη). — Λόλλο μου....

Λόλλο.— (σκληρός).— Τί θέλεις ; Ἔλα, λέγε !

Μαριαντζέλα. — Λόλλο... κύτταξέ με στὸ πρόσωπο..... (Πέφτει γονατιστὴ στὰ πόδια του καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ πιάσει τὸ χέρι). Ἄφησέ με νὰ σοῦ φιλήσω τὰ χέρια.... σὰν Χριστό !....

Λόλλο.— (ξεφεύγοντας).— Πόσες τρυφερότητες ἀπόψε ! Φαίνεται πῶς ἔχεις τὰ δάκρυα στὴν τσέπη. Ἄφησέ με νὰ φύγω.

(Καθὼς ἀνοίγει τὴν πόρτα, ἡ Μαριαντζέλα κάνει νὰ τοῦ φύγει. Αὐτὸς τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν σπρώχνει μέσα).

Ἔϊ ! Ποῦ πᾶς ; Ἐσὺ νὰ περιμένεις ἐδῶ !

(Βγαίνει καὶ κλείνει τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω μὲ τὸ κλειδί).

Μαριαντζέλα.— (πιάνοντας τὸ κεφάλι της, ἀπελπιστικά).— Γιατί ; Τί θὰ γίνει ; Παναγία Παρθένα !

Μπελλαμά— (χλωμὸς καὶ ἀνήσυχος βγάζει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους, ἔπειτα διασχίζει ἀθόρυβα τὴ σκηνή, λέγοντας στὴ Μαριαντζέλα, καθὼς περνάει ἀπὸ σιμά της).— Γειά σου, γειά σου.

Μαριαντζέλα (θυμωμένη).— Μ' ἀφήνεις κ' ἐσύ ;

Μπελλαμά (κάνοντας ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα).—Αἴ, καλή μου, δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ γλυκόλογα τώρα ! Ὁ ἄντρας σου μπορεῖ νὰ ξανάρθει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ! (Τινάζοντας τὴν πόρτα, ἀλλ' ἀνώφελα).— Στὸ διάβολο γιὰ πόρτα !

Μαριαντζέλα. — Εἶναι κλειδωμένη ἀπ' ἔξω !

Μπελλαμά. — Ὤ, αὐτὸ πιά !...

Μαριαντζέλα. — Μᾶς κλείδωσε μέσα, αὐτός !

Μπελλαμά (ἀνήσυχος).— Γιατί ; Τί ἔλεγε ; Ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἀκούεται καλά...

Μαριαντζέλα. — Πόσα εἶπε, θεέ μου καὶ μὲ κάτι μοῦτρα !

Μπελλαμά (στὴν ἀρχὴ θέλει νὰ κάμει τὸν παλληκαρᾶ, τραβῶντας τὰ πανταλόνια του ἀπάνω, σταυρώνοντας τὰ χέρια καὶ φωνάζοντας :)

Σῶπα ! εἶμ' ἐγὼ ἐδῶ πέρα ! Μὴ φοβᾶσαι !

(Ἔπειτα ξαφνικά, τρέχει μέσ' στὸ δωμάτιο, προσπαθῶντας νὰ βρεῖ ἕνα μέρος γιὰ νὰ φύγει, δοκιμάζοντας ξανὰ τὴν ἀντοχὴ τῆς πόρτας καὶ τοῦ σιδερόφραγτου παράθυρου, δεξιά.)

Ἀπὸ δῶ οὔτε νὰ βγεῖ κανεὶς δὲ μπορεῖ !... Τί θὰ γίνει τώρα ;

Μαριαντζέλα.— Δὲν ξέρω ! Δὲν ξέρω ! Φοβᾶμαι !...

Μπελλαμά (τρέχει σιμά της καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια, ἄγριος).— Φοβᾶσαι ; Ἀπὸ ποιόνε φοβᾶσαι ;

Μαριαντζέλα.— Ἀπ' αὐτόν, ἀπ' αὐτόν, τὸν ἄντρα μου ! Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα ἔτσι !

Μπελλαμά.— Μίλησε λοιπόν ! Ἐξηγήσου !

Μαριαντζέλα (πέφτοντας στὴν καρέκλα).— Μοῦ λύθηκαν τὰ κόκκαλα ! Δέν κρατιέμαι πιά !

Μπελλαμά (θυμωμένος).— Αὐτός μᾶς ἔλειπε τώρα ! Μὴ μοῦ κάνεις τὴν ψόφια.

Μαριαντζέλα.—Μπελλαμά ! ἄχ, Μπελλαμά !

Μπελλαμά (τὴν τινάζει ἄγρια).—Μίλησε ! Ἐξηγήσου, τέλος πάντων !

Μαριαντζέλα (πέφτοντας στὸ τραπέζι μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια).—Ὁ ἄντρας μου τὰ ξέρει ὅλα ! Ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς πιάσει !

Μπελλαμά (ταραγμένος). — Ὄχι,.. δὲ μπορεῖ... Δὲ μ' εἶδε κανεὶς στὸ σκοτάδι...

Μαριαντζέλα (ἄγρια).—Τόειδα στὰ μάτια του, καί, δὲ λαθεύω ! Ἔψαχνε παντοῦ παντοῦ μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια!

Μπελλαμά. — Δὲ μὲ βρῆκε ὅμως. Ἔφυγε πάλι δίχως νὰ μὲ ἰδεῖ...

Μαριαντζέλα —Τότε γιατὶ μᾶς ἐκλείδωσε μέσα [

Μπελλαμά (γίνεται πάλι ἀνήσυχος).—Γιατί ; (προσπαθῶντας νὰ πάρει θάρρος). Μὰ τότε γιατί ἔφυγε ;

Μαριαντζέλα. — Εἶπε πῶς τὸν περιμένουνε... Ἀπόψε, λέει, θὰ κυνηγήσουν κάποιο λύκο...

Μπελλαμά.—Λύκο ; Καὶ τί σχέσι ἔχω ἐγὼ μὲ τὸ λύκο;

Μαριαντζέλα.—Ξέρω γώ ; Πότε ἔλεγε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο. Μιλοῦσε σὰ νἄχε χάσει τὸ νοῦ του... Κ' ἔπειτα μᾶς κλείδωσε μέσα.

Μπελλαμά (κυττάζοντας τριγύρω μὲ ἀγωνία, ζητῶντας μέρος νὰ ξεφύγει).— Διάβολε ! Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια !

Μαριαντζέλα.— Μᾶς ἔκλεισε μέσα σὰν τοὺς λύκους στὴν παγίδα. Κι' ὅταν ξανάρθει...

Μπελλαμά (ζωηρά).— Πότε θὰ ξανάρθει ; Πότε ;

Μαριαντζέλα.— Δὲν ξέρω, δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ.

Μπελλαμά.—Ἐσὺ δὲν ξέρεις τίποτα, ποτέ !

Μαριαντζέλα.— Ὅταν γυρίσει θὰ μᾶς διορθώσει καὶ τοὺς δύο !

Μπελλαμά.— Αἴ ; !....

Μαριαντζέλα (πιάνοντας τὸ κεφάλι της). — Ὁ χάρος κρέμεται ἀπάνου ἀπ' τὸ κεφάλι μας !

Μπελλαμά (ἄγρια).— Σωπαίνεις, ἢ ὄχι ;

Μαριαντζέλα (τὸν ἀγκαλιάζει κλαίγοντας). — Ἄχ ! καὶ δὲν ἔχω παρὰ ἐσένα στὸν κόσμο !

Μπελκαμά.— Καλά ἀλλ' ἄφησέ με τώρα.

Μαριαντζέλα.— Ἐσὺ θὰ μὲ ὑπερασπιστεῖς. Εἶπες τόσες φορὲς πῶς θἄκανες τὰ πάντα γιὰ τὴν καλή σου Μαριαντζέλα !

Μπελλαμά.— Οὔτε σουγιὰ δὲν ἔχω ἀπάνω μου.

Μαριαντζέλα (κλαίγοντας).— Βλέπεις τὶ ἔκαμα γιὰ σένα ;

Μπελλαμά.— Σὲ καλὸ μπελᾶ μ' ἔχεις βάλει !

Μαριαντζέλα.— Ἐγώ ; Ἐγώ ;

Μπελλαμά.— Καὶ ποιὸς ἄλλος ; Ἔλα, μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ μὲ τὰ λόγια. Καλύτερα ἂς κυττάξουμε νὰ φύγουμε. Μπορεῖ καὶ νἄναι ἀλήθεια πῶς πᾶνε νὰ κυνηγήσουν τὸ λύκο... Τότε μᾶς μένει καιρός.

Μαριαντζέλα.— Μακάρι ! Ἂν μᾶς βοηθοῦσε κανένας Ἅγιος ;

Μπελλαμά (παίρνοντας λίγο θάρρος).— Σοῦ εἶπα νὰ μὴ φοβᾶσαι ! Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ πέρα ;

Μαριαντζέλα.— Θἀρθεῖ μὲ τοὺς Μουσάρα. Κυνηγᾶνε κι' αὐτοὶ τὸν λύκο.

Μπελλαμά (τρομαγμένος).—Αἴ ; Ποιὸς εἶπες ;

Μαριαντζέλα.—Ναί, οἱ Μουσάρα, πατέρας καὶ γυιός,,

Μπελλαμά (τρέχει σὰν τρελλὸς μέσα στὸ δωμάτιο. Ξάφνου, βάζει μιὰ καρέκλα πάνου στὸ κρεββάτι καὶ κάνει ν' ἀνέβει ἀπάνω). — Ἀπὸ ἐδῶ. Ἂν φθάσω !... ἂν μπορέσω νὰ φτάσω στὸ ταβάνι, χαλάω τὴ σκέπαση καὶ τὸ στρίβω ! Κράτησέ μου τὴν καρέκλα.

Μαριαντζέλα.—Κι' ἐγώ, πῶς θὰ μείνω ;

Μπελλαμά (ὀρθὸς στὸ κρεββάτι).—Ἐσὺ θὰ περιμένεις τὸν ἄντρα σου νὰ σοῦ πεῖ τί ἀπόγινε μὲ τὸ λύκο !

Μαριαντζέλα.—Κι' ὅταν καταλάβει πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὰ κεραμίδια ;

Μπελλαμά (κάνοντας μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ φτάσει τὸ ταβάνι).—Εἶνσι σύμφωνος μὲ τοὺς Μουσάρα, γιατὶ κι' αὐτοὶ τἄχουν μαζί μου.

Μαριαντζέλα (ἀπελπιστικά).—Τὸ ξέρω ! ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας τοῦ κουμπάρου Νέλι Μουσάρα... καταραμένε !

Μπελλαμά. Τώρα δὲ μὲ μέλλει γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ

Μουσάρα! Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ μοῦ κάμει καὶ τὴ ζηλιάρα τώρα!

Μαριαντζέλα.—Ἐσὺ δὲ σκέφτεσαι παρὰ τὸ τομάρι σου!

Μπελλαμά (μὲ μανία). — Καὶ βέβαια τὸ τομάρι μου! Ἀφοῦ μ' ἔκλεισες ἐδῶ μέσα!

Μαριαντζέλα (τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ πόδι). — Καὶ μ' ἀφίνεις μοναχή, μὲ τὸ χάρο πάνου ἀπ' τὸ κεφάλι μου.

Μπελλαμά (κλωτσῶντας). — Ἄφησέ με, καταραμένη.

Μαριαντζέλα (τὸν ρίχνει ἀπ' τὴν καρέκλα).—Εἶσαι σὺ καταραμένος, ποὺ μοῦφερες τὴ συμφορὰ μέσα στὸ σπίτι μου!

Μπελλαμὰ (ἁρπάζοντας τὴν καρέκλα γιὰ νὰ τὴν χτυπήσει). — Σκάσε γιατὶ σὲ σκοτώνω πρὶν ἀπὸ τὸν ἄντρα σου, βρωμογύναικα!

Μαριαντζέλα. — Καλύτερα νὰ πέθαινα τὸν καιρὸ ποὺ σὲ γνώρισα. Νὰ μοῦρχόταν ἕνας διάολος στὸ κεφάλι.

Μπελλαμά. — Μακάρι!

Μαριαντζέλα. — Ἐξ αἰτίας σου!.. Μὲ κατάστρεψες σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Μουσάρα, κακοῦργε!

Μπελλαμά. — Τώρα μοῦ φέρνεις μπροστὰ καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ Μουσάρα; Γιατὶ δὲν μοῦ τόλεγες τὸν καιρὸ ποὺ ἔτρεχες πίσω μου γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω;

Μαριαντζέλα. — Ἐγὼ ἔτρεχα πίσω σου, ἀφωρεσμένε;

Μπελλαμά. — Ἐσύ, ξεδιάντροπη! Ἐκαθόσουνα στὴν πόρτα καὶ μοῦ χαμογελοῦσες. Εἶχες ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲν ἦταν γιὰ τὰ μοῦτρα σου, καὶ τὸν ἄλλιζες μὲ τὸν πρῶτο ποὺ περνοῦσε!...

Μαριαντζέλα (ἀκούγοντας πῶς ξεκλειδώνουν τὴν ἐξώπορτα ἀπ' ἔξω) — Βοήθεια! Βοήθεια!

Μπελλαμά (τὴν ἁρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό). —Σκάσε καταραμένη. σ' ἔπνιξα!

Μαριαντζέλα (τοῦ δαγκώνει τὰ χέρια). — Βοήθεια Χριστιανοί!...

Μπελλαμά (καθὼς ἀκούει πῶς ἀνοίγει ἡ πόρτα μπαίνει τρέχοντας στὴν κουζίνα, βλαστημῶντας).— Ἄτιμη! μ' ἔφαγες!

Μαριαντζέλα (στὸν ἄντρα της ποὺ πέρασε τὸ κατῶφλι, μὲ τὸ ντουφέκι σηκωμένο.— Βοήθεια! Κάποιος εἶναι κεῖ μέσα!... Τώρα καθὼς γδυνόμουνα!...

Δόλλο (φωνάζοντας τοὺς Μουσάρα).— Μουσάρα! Κουμπάρε Νέλι! Ἐδῶ εἶναι αὐτὸς ποὺ ζητᾶτε....

ΑΥΛΑΙΑ

(Μετάφρασι) ΜΙΧ. Σ. Χ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ:

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΑ

Νύχτα τοῦ Καρναβαλιοῦ θεότρελλη, πόσα καὶ πόσα δὲν κρύβουνται κάτω ἀπ' τὴν ψεύτρα μάσκα σου. Μπρὸς στὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τοῦ σενατόριου σταματοῦσε ἕνα αὐτοκίνητο. Σὲ λίγο πρόβαλλε ἀπ' τὴν πορτίτσα, ποὺ ὁ σωφὲρ εὐκίνητα ἄνοιξε, ἡ σιλουέττα ἑνὸς κοριστιοῦ μ' ἕνα μακρὺ ἀπ' ἄσπρη γοῦνα πανωφόρι.

Κρατοῦσε στὰ γαντοφορεμένα χέρια της ἕνα μπουκέτο ἀπὸ μεγάλα ἄσπρα γαρούφαλλα τυλιγμένα σ' ἕνα μεταξωτὸ ρὸζ χαρτί. Ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὸ σωφὲρ κι' ὕστερα μπῆκε στὸ χωλλ ποὺφερνε στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ διευθυντής του ἕνα γεροντάκι μ' ἄσπρη ὁλοκάθαρη μπλοῦζα τὴν καλησπέρισε.

— Τί καινούρια γιατρέ;

— Πολὺ ἄσχημα δεσποινίς, πολὺ ἄσχημα. Σήμερα τοῦρθε αἷμα, αἷμα πολὺ καὶ φοβᾶμαι πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βαστάξῃ πιά.... Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ζήσῃ μερικὲς μέρες ἀκόμα...

Μπῆκαν στὸ ἀσανσὲρ γιὰ ν' ἀνέβουν ἀπάνω. Κανένας τους δὲν μιλοῦσε.

Ἄνοιξε τὸ τσαντάκι των καὶ κυττάχτηκε στὸ μικρούλη καθρεφτάκι της, ὕστερα βγάζοντας ἕνα κραγιὸν κόκκινο τὸ πέρασε λίγες φορὲς πάνω στὰ χείλη της.

Τὸ ἀσανσὲρ σταμάτησε στὸ δεύτερο πάτωμα. Βγῆκαν καὶ περνῶντας ἕνα μεγάλο διάδρομο μπῆκαν σ' ἕνα δωμάτιο. Ἕνα νέο παιδί, πῶμοιαζε μᾶλλον σὰν μιὰ κερένια κοῦκλα ἤταν ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι. Μιὰ ἀδελφὴ καθότανε δίπλα στὸ προσκέφαλό του. Πάνω στὸ κομοδίνο του ἦταν ἀραδιασμένα ἕνα σωρὸ μπουκαλάκια καὶ μιὰ λεκάνη μὲ πάγο. Πλησίασαν σιγὰ σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήσουν. Σὲ λίγο ἄνοιξε τὰ μάτια του, δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ κύτταξε γύρω του. Στὸ χλωμὸ πρόσωπό του ἁπλώθηκε ἕνα χαρούμενο χαμόγελο. Ἐκείνη πλησίασε πιὸ πολὺ καὶ τοῦπιασε τὸ χέρι.

— Πῶς εἶσαι Ὄττο, καλλίτερα ἔ; ὁ γιατρὸς μοῦπε εὐχάριστα πράγματα σήμερα, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ γύρισε πρὸς τὸ γιατρό.

Αὐτὸς κατέβασε τὸ κεφάλι σὰν ἐπιδοκιμαστικὰ ἢ σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια.

Πῆρε ἀπ' τὸ κομοδίνο του ἕνα βάζο καὶ ξεκαρφιτσώνοντας τὸ μεταξωτὸ ρὸζ χαρτὶ ἔβαλε τὰ γαρούφαλλα μέσα. Ἔκοψε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τοῦ τῶδωσε. Τῶσφιξε μέσ' τὰ δάκτυλά του καὶ θέλησε νὰ τὸ φέρῃ στὸ στόμα του. Ἕνας ξερὸς βῆχας τὸν διέκοψε καὶ τὸ πρόσωπό του γείνηκε κατακόκκινο· γύρισε κι' εἶδε τὸ γιατρὸ ποὺ τῆς ἔκανε νόημα νὰ φύγουν. Τοῦ κράτησε λίγο ἀκόμα τὸ χέρι του μέσ' στὸ δικό της καὶ βγῆκαν. Κατεβαίνοντας τοῦ ψιθύρισε.

— Πόσο χλωμὸς εἶναι Θεέ μου...

Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν εἶπε τίποτε, μόνο τὴν ὥρα ποὺ τὴν καληνύκτιζε τῆς εἶπε σὰν ἀφηρημένα.

— Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολὺ ἂν τοῦ ξανάρθει πάλι αἷμα δὲν θὰ ζήσῃ πιά... ἴσως σήμερα εἶναι ἡ τελευταία του βραδυά..

Τί πολὺ χιόνι πῶριχνε κεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ δρόμος ἔμοιαζε σὰν νάτανε στρωμμένος μὲ παχὺ μπαμπάκι καὶ τ' αὐτοκίνητο κυλοῦσε, ἀφίνοντας πίσω του δυὸ ἴσιες γραμμὲς μὰ ποὺ γρήγορα χάνουνταν, σβύνουνταν καὶ αὐτὲς ἀπ' τὸ χιόνι ποὺ ὁλοένα ἔπεφτε καὶ πιὸ πυκνό...

Τὰ μάτια της κυττοῦσαν ὄξω ἀπ' τὸ παραθυράκι καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκε τὴ μέρα ποὺ ἀρραβωνιαστηκαν.

Πόσο ὤμορφα ἤταν τότε, ποῦ γελοῦσαν ὅλοι καὶ πόσο χαρούμενοι ἤτανε... ὕστερα γρήγορα-γρήγορα περάσανε ἀπ' τὸ νοῦ της τόσες ἄλλες θύμησες, τόσες ἄλλες εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ ζήσανε μαζύ . . . . μὰ ξαφνικὰ ὅλα χάνουνταν τώρα δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο, παρὰ αἷμα, αἷμα κόκκινο σὰν τὴ φωτιά, αἷμα δῶ, αἷμα κεῖ παντοῦ αἷμα... κι' ἀνάμεσά του ἕνα χλωμὸ πρόσωπο μὲ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ μοιάζαν σὰν σβυσμένα....

Τραβήχτηκε στὴ γωνίτσα καὶ κουκουλώθηκε μέσ' τὸ πανωφόρι της ἀπ' τὸ φόβο. Τ' αὐτοκίνητο γλυστροῦσε τώρα γλήγορα πάνω στὴν ἄσφαλτο τοῦ δρόμου τῆς πόλης, ποὺ ἡ ἐργάτες εἴχανε καθαρίσει ἀπ' τὸ χιόνι...

... Ἡ νοσοκόμα γυρμένη πάνω ἀπ' τὸ προσκεφάλι του κρατοῦσε τὸ σφυγμό του. Μεσ' τὰ δάκτυλά του ἔσφιγγε τὸ ἄσπρο γαρούφαλλο ποὺ τὰ ὤμορφα μεγάλα πέταλά του ἀρχίνησαν νὰ μαυρίζουν καὶ νὰ μαραίνονται... Τὰ χείλη του κινήθηκαν. Ἤθελε ὅλα τὰ λουλούδια. Τοῦ τἄδωσε, κι' ἔτσι ὅπως ἤτανε λυμένα τἄσφιξε στὴν ἀγκαλιά του φέρνοντάς τα στὸ πρόσωπό του. Ὁ ἴδιος ξερὸς βῆχας τὸν ἔπιασε. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό του. Λίγες σταγόνες φάνηκαν στὰ χείλη του. Ὁ βῆχας δυνάμωνε. Τώρα τὸ αἷμα ξέφευγε ἀπ' τὸ στόμα του πάνω στ' ἄσπρα σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ του. Ἡ νοσοκόμα κτύπησε νευρικὰ τὸ κουδοῦνι τοῦ γιατροῦ. Ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ φιλήσῃ τὰ λουλούδια. Ἕνα κῦμα ἀπὸ αἷμα πλημμύρισε τὸ στῆθός του καὶ ξεχύθηκε ἀπ' τὸ στόμα του βάφοντας τ' ἄσπρα γαρούφαλλα... Ἔγειρε τὸ κεφάλι του πάνω σ' αὐτὰ ψιθυρίζοντας τὄνομα της...

Ὅταν ὁ γιατρὸς μπῆκε στὸ δωμάτιο τὸν βρῆκε πεθαμένο. Μέσ' τὴν ἀγκαλιά του κρατοῦσε ἀκόμα τὰ ματωμένα κεῖνα γαρούφαλλα, σὰν νὰ φοβόντανε μήπως τοῦ τὰ πάρουν. . . . . .

Στὸ κομψοστολισμένο κεῖνο ντάνσιγκ μὲ τὰ μυριόχρωμα μικρὰ γλομπάκια τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τὰ γέλοια κι' ἡ φωνὲς ἀνακατεύουνταν μὲ τὸν παράξενο κι' ἄγριο μεταλλικὸ κρότο τῆς τσὰζ—μπάντ. Φρακοφορεμένοι κύριοι καὶ κυρίες μ' ὤμορφες μεταξωτὲς τουαλέττες στριφογυρνοῦσανε ἀδιάκοπα σὰν μεθυσμένοι πάνω στὸ παρκέτο κεῖνο τὸ γεμάτο σερπαντὲν καὶ λουλούδια.

Καὶ σ' ἕνα μπιζάρισμα τοῦ χοροῦ.

— Pardon ποὺ ξέχασα ἐντελῶς τόση ὥρα νὰ σᾶς ρωτήσω. Πῶς εἶναι ὁ Ὄττο;

— Ὅσο πάει καὶ χειρότερα, πολὺ χειρότερα.... σήμερα τὸ πρωῒ τοῦρθε πάλι αἷμα καὶ ὁ γιατρὸς μοῦπε πῶς τὸν φοβᾶται πολύ... Ἀλήθεια θὰ πᾶτε τὴ τρίτη στὸ «Hugene», Θᾶναι ὁ καλλίτερος κόσμος τοῦ Lugano, ἄ! πιστεύω νὰ γλεντήσουμε ὤμορφα.

Ὁ φρακοφορεμένος κύριος γύρισε καὶ τὴν εἶδε κι' ἀπ' ἐκεῖ σφίγγοντάς την πιὸ πολύ, ξανάρχισαν τὸ χορό τους μὲ περισσότερη τρέλλα.

Ὁ ἀράπης κτυποῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμι ὅλους ἐκείνους τοὺς τενεκέδες ποῦχε μπροστά του καὶ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σερπαντὶ καὶ λουλούδια πλημμύρισε τὴ σάλα.

Κι' οἱ φρακοφορεμένοι κύριοι μὲ τὴς ὤμωρφες κυρίες μὲ τὴς μεταξωτὲς τουαλέττες, παραδόθηκαν πάλι ὁλότελα στὸ τρελλὸ κεῖνο στριφογύρισμα.

Νύχτα τοῦ καρναβαλιοῦ θεότρελλη πόσα καὶ πόσα δὲν κρύβεις κάτω ἀπ' τὴν ψεύτρα μάσκα σου.

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΕΣ

Τρεῖς ἀδελφοῦλες μιὰ βραδυὰ γεμάτες ἐράσμια χάρη
Στὸ μονοπάτι περπατοῦν πιασμένες ἀπ' τὸ χέρι.
Ξένοιαστη ἡ μία τραγουδᾶ κυττῶντας τὸ φεγγάρι
Χαμογελάει ἡ δεύτερη μὰ ἡ τρίτη—ἀλλὶ—ὑποφέρει.

Ἡ πρώτη: ὁ ἔρωτας, ρωτᾶ, τὶ νᾶναι, τὶ θὰ πῇ;
Καὶ σκεπτικὴ ἀπαντᾷ ἡ δεύτερη: τώρα μόλις μαθαίνω
Μὰ ἡ τρίτη ἡ ὠμορφότερη μὲ τὴ χλωμὴ μορφὴ
Τὸν ξέρω, λέει, πολὺ καλὰ καὶ ἀπ' αὐτὸν πεθαίνω

ΡΙΡΗΣ Λ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΟ ΓΕΛΑ

Ὅλο γελᾶ, θαρρεῖς καὶ στὰ λακκάκια
ποὺ βλέπεις στὸ δροσάτο μάγουλό της
Ἔχουν φωλιὰ τό γέλιο σὰν πουλάκια
Καὶ κελαδοῦν σκοπό τους τὸ σκοπό της.

Μὲ πέθανες! τῆς λέω καὶ γελάει
Ὁρκίζεται ποτέ της νὰ μὴ κλάψει
Λέει δὲν ἔμαθε ποτέ της νὰ πονάει
Καὶ δὲν τὴ μέλει τί καρδιὲς θὰ κάψει.

Ὠιμέ! τὴν εἶδα δάκρυα νὰ χύνει
Νὰ πνίγει τὸ αἰώνιό της χάχα
Γιατὶ στὴν τραχηλιά της εἶχε μείνει
Μιὰ σούφρα ἀσιδέρωτη μονάχα.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Εὐχαριστοῦμε πολὺ τὴν κυρία Ὄλγα Ἀδαμαντίου καὶ τοὺς κυρίους Παναγ. Κανελλόπουλον, Ἀλεξ. Ἀγγέλου καὶ Θεοδ. Σιανιώτην γιὰ τοὺς συνδρομητὰς ποὺ μᾶς ἐνέγραψαν.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὴν 4 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 4ην μ. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν ἓξ 6 θέσεων Ἐποπτῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν.

Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μέχρι τῆς 2ας Μαΐου ἐ. ἔ. συμπεριλαμβανομένης.

Προσόντα Πτυχίον δημοσίας ἢ ἀνεγνωρισμένης ἢ μὴ ἐμπορικῆς σχολῆς ἢ Διδασκαλείου ἢ ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἐπίσημος βεβαίωσις περὶ ἐγγραφῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἢ δίπλωμα πρακτικῆς Γεωργικῆς σχολῆς.

Πλείονες πληροφορίαι χορηγοῦνται παρὰ τῷ τμήματι Προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἐπειδὴ τινὲς εἶχον τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἐλαιόκαρπος τοῦ Πηλίου τῆς τρεχούσης ἐσοδείας προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Δάκου, τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἀνακοινοῖ ὡς ὁ Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Λεχωνίων καὶ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐξ εἰδικῶν συσταθεῖσα διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καταπολεμήσεως τοῦ Δάκου ἐν Πηλίῳ διεπίστωσαν δι' ἐπιτοπίου ἐξετάσεως, τὰ ἀποτελέσματα τῆς καταπολεμήσεως ταύτης ὑπῆρξαν ἐξαίρετα καὶ ἡ ἐλαιοπαραγωγὴ οὐδόλως προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Δάκου, ἡ δὲ εἰσοδεία εἶναι τελείως ὑγιεινὴ καὶ ἀρίστη.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὴν 4ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Τοπογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας (Παλαιὰ Ἀνάκτορα) διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν εἴκοσι (20) θέσεων βοηθῶν β' τάξεως τοῦ σώματος τῶν Τοπογράφων Μηχανικῶν. Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας μέχρι τῆς 2ας Μαΐου ἐ. ἔ. συμπεριλαμβανομένης.

Προσόντα: Ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ διδασκαλείου ἢ δημοσίας ἢ ἄλλης ἀνεγνωρισμένης ἐμπορικῆς Σχολῆς

Πλείονες πληροφορίαι χορηγοῦνται παρὰ τῷ τμήματι Προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὴν 4ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν τεσσάρων θέσεων δοκίμων Νομογεωπόνων, χρησιμοποιηθησομένων διὰ τὴν Ἐποικιστικὴν Ὑπηρεσίαν.

Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μέχρι τῆς προτεραίας τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Προσόντα

Δίπλωμα Δημοσίας Ἀνωτέρας Γεωπονικῆς Σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς.

Πλείονες πληροφορίαι χορηγοῦνται παρὰ τῷ Τμήματι προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὴν 7ην Μαΐου 1925, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν δέκα θέσεων ἐπιμελητῶν Ἐπ)σμοῦ γ' τάξεως.

Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μέχρι τῆς προτεραίας τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαγωνισμοῦ.

Προσόντα: Δίπλωμα μιᾶς τῶν παρ' ἡμῖν δημοσίων μέσων Γεωργικῶν Σχολῶν ἢ τῶν τῆς Ἑσπερίας Δημοσίων τοιούτων.

Πλείονες πληροφορίαι χορηγοῦνται παρὰ τῷ τμήματι προσωπικοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Προκήρυξις ἐπαναληπτικῆς μειοδοτικῆς Δημοπρασίας

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διακηρύττει ὅτι μὴ ἐπιτευχθείσης ἱκανοποιητικῆς προσφορᾶς κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν τὴν 18ην Μαρτίου ἐ. ἔ. μειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν βιβλιοδετήσιν 600 τόμων βιβλίων τοῦ Τμήματος Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἐπαναλαμβάνεται ἡ δηποπρασία τὴν 11ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 12 μ. μ. ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (Τμῆμα Ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως).

Ἡ Δημοπρασία αὕτη θέλει ἐνεργηθῇ δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν, ὡς ἀρχικὴ δὲ προσφορὰ ὁρίζεται ἡ κατὰ τὴν δημοπρασίαν τῆς 18ης Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐπιτευχθεῖσα τιμὴ τῶν δραχμῶν 70 δι' ἕκατον βιβλίων.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Διακηρύττει ὅτι

Τὴν πέμπτην (5) Ἀπριλίου 1925, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9-10 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Μεσολογγίῳ καὶ Ναυπάκτῳ καὶ ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων ἐπὶ τῆς δημοπρασίας Ἀρχῶν εἰς τοὺς συνήθεις τόπους τῶν δημοπρασιῶν πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν ἐνοικίασιν τοῦ δικαιώματος δεκαετοῦς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐν θέσει Στάχτη τῆς τοποθεσίας Πόριαρη τῆς περιφερείας Στρανώμης τοῦ ἄλλοτε Δήμου Πελλήνης τῆς Ναυπακτίας δημοσίων ἰαματικῶν πηγῶν ὑπὸ τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου διακηρύξεως κατατεθειμένης παρὰ ταῖς Οἰκονομικαῖς Ἐφορείαις Μεσολογγίου καὶ Ναυπακτίας καὶ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ξένων καὶ Ἐκθέσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀθῆναι 17 Μαρτίου 1925

Ὁ Ὑπουργὸς

Κ. Σπυρίδης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Τὸ συμβούλιον τῶν δασῶν κατὸ τὴν συνεδρίασιν 24)2)925 ἐγνωμοδότησεν ὅπως εἰς τὸ μέλλον ἀπαγορεύεται πᾶσα ὑλοτομία ἐπὶ ἐμπρησθεισῶν ἐκτάσεων, εἴτε δημοσίων εἴτε ἰδιωτικῶν, ἢ τὸ πολὺ ἐπιτρέπεται μὲν αὕτη, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ τοῦ τριπλασίου δικαιώματος.

Ἀθῆναι 12 Μαρτίου

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

Προκήρυξις πρὸς πλήρωσιν κενῆς Καθηγητικῆς ἕδρας τῆς Ἀνωτέρας Δασολογικῆς Σχολῆς

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 38, 39 καὶ 40 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3077 «περὶ δασικοῦ κώδικος» νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 6α τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1917 Β. Δ. «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου περὶ ἱδρύσεως Ἀνωτέρας Δασολογικῆς Σχολῆς» καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ θέσωσιν ὑποψηφιότητα διὰ τὴν κενὴν καθηγητικὴν ἕδραν ἐν τῇ Ἀνωτέρᾳ Δασολογικῇ Σχολῇ» Ξυλομετρίας Ἐκτιμήσεως; ἀξίας δασῶν καὶ Δασικῆς Στατιστικῆς» ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς, αἴτησιν μετὰ τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν τίτλων καὶ ἐργασιῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1925

Ὁ Διευθυντὴς Π. Κοντός.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἡ κατασκευὴ γεφύρας ἐν τῇ ἁλυκῇ Μήλου.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 230 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τὴν 26ην Μαρτίου 1925 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Μήλῳ.

Ἐγγύησις δραχμαὶ 500. Προϋπολογισθὲν ποσὸν 5741.75]00.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Γνωστοποιεῖται ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἡ Κυβέρνησις προτίθεται νὰ ἐκχωρήσῃ ἐπὶ μίαν εἰκοσιπενταετίαν τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἰαματικῶν πηγῶν Ὑπάτης, εἰς τὸν Χαρίλαον Ἀνδριτσάκην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτάσεων αὐτοῦ, στηριχθεῖσα εἰς τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὑπηρεσίας Ξένων καὶ Ἐκθέσεων τῆς 18ης Φεβρουαρίου 1925.

Πρὸ πάσης ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δύναται πᾶς ἐνδιαφερόμενος νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ὡ; εἰρηται ὅρων καὶ ὑποβάλῃ ἐντὸς μηνιαίας προθεσμίας νέας προτάσεις, ὧν ἐξετασθήσεται ἐπίσης ἡ ὠφελιμότης καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἀποδοχῆς.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Διακηρύττει ὅτι δέχεται μέχρι τῆς 7ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέρας Τρίτης καὶ ὥρας 5 1)2 μ. μ. ἐνσφραγίστους προσφορὰς διὰ τὴν προμήθειαν 4.500—5,500 τόννων γαιανθράκων CARDIFF ἁπλοκοσκινισμένων παραδοτέων σόττο παλάγκο Πειραιᾶ. Τὸ ἀτμόπλοιον πρέπει ν' ἀποπλεύσῃ ἐξ Ἀγγλίας ***κατ' εὐθεῖαν διὰ Πειραιᾶ,*** ἐντὸς 25 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ ἀνοίγματος τῆς πιστώσεως ἐν Λονδίνῳ.

Διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν μειοδοτικὸν τοῦτον συναγωνισμὸν ἀπαιτεῖται ἐγγύησις εἰς μετρητὸ ἢ ἐγγυητικὴ ἐπιστολὴ ἀνωνύμου τραπεζιτικοῦ ἱδρύματος (200.000) διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν.

Τιμὴ εἰς λίρας Ἀγγλίας. Πληρωμὴ δι' ἀνοίγματος ἀνεκκλήτου πιστώσεως (CREDIT CONFIRME IRREVOCABLE).

Οἱ σχετικοὶ λεπτομερεῖς ὅροι εὑρίσκονται κατατεθειμένοι εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας (παρὰ τῷ κ. ἀρχιμηχανικῷ ὁδὸς Ἀριστείδου 5) ὅθεν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβουν γνῶσιν.

Ἀθῆναι 16 Μαρτίου 1925.

(Ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διευθύνσεως)

ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΝ-ΠΑΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ-ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ-ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΦΙΞ - ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΦΙΞ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ

69 ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΔΡΑΧ. 6,000,000

α') Μέχρι δραχ. 5.000 ἐτησίως 7 ο)ο.

β') Εἰς συνάλλαγμα ἐτήσιως 6 ο)ο.

Ἐλεύθερον φόρου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Συγχώνευσις ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΑΛΑΜΩΝ Α. Ε. & ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ (ΣΤΑΔΙΟΥ 40)

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 15-36

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐν ΠΕΙΡΑΙΕΙ (Ὁδὸς Ὁμήρου 16) τηλέφ. 5-75, ΚΑΛΑΜΑΙΣ, ΤΡΙΠΟΛΕΙ.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ